

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 582 ●
● ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Διάκονοι Σταυροῦ

Χαρά στίς θλίψεις

Διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου δέν σημαίνει τιμές καί δόξες κοσμικές. Διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου = Μάρτυρας. Γι' αὐτό ἄλλωστε βρισκόταν στή φυλακή ὁ ἀπόστολος Παῦλος, διότι ἦταν διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ φυλακή βέβαια καί τὰ βασανιστήριά της γιά τόν Παῦλο δέν ἦσαν πηγὴ θλίψεως καί γογγυσμοῦ. Ἀντίθετα, ἦσαν πηγὴ χαρᾶς καί οὐρανοῦ ἀγαλλιᾶσεως.

Παρουσιάζεται χαρούμενος ὁ Παῦλος μέσα στό κελλί τῆς φυλακῆς. Γι' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη χαρά λέει: «Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπὲρ ὑμῶν καί ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὃ ἐστίν ἡ Ἐκκλησία» (Κολοσ. α' 24).

Παράξενος λόγος, πού, ἂν δέν προερχόταν ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο, θά ἔθεωρεῖτο παραλογισμός, γιατί ὄχι καί ἀφύσικη κατάσταση. Ἄλλ' ὁ χριστιανὸς δέν αἰσθάνεται ἀφύσικη ἡδονή, ὅταν βασανίζεται, ὅπως ὁ μαζοχιστής. Αἰσθάνεται τὴν ἀληθινὴ χαρά. Χαίρεται ὁ Παῦλος, διότι τὰ παθήματά του φανερώνουν τριπλῆ ἀγάπη.

● Ἀγάπη στόν ἑαυτό του. Ποιὸς δέν θά ἤθελε νά κερδίση τόν πρῶτο λαχρό;

Οἱ θλίψεις καί τὰ μαρτύρια γιά τό εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τό πρῶτο λαχεῖο. Μέ τίς θλίψεις τῆς παρουσίας ζωῆς κερδίζεις τὴν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα.

● Ἀγάπη στοὺς ἄλλους. Τὰ παθήματα τοῦ Παύλου ὠφελοῦσαν τοὺς λοιποὺς χριστιανούς. Ἐπασχε ἀπὸ ἀγάπη καί γιά τό συμφέρον τῶν ἄλλων. Ὅπως ὁ Χριστὸς ἔπαθε «ὑπὲρ τοῦ κόσμου», ἔτσι καί ὁ Παῦλος. Εἶχε συνείδησι, ὅτι παίρνει τὴ θέσι τοῦ Χριστοῦ πάνω στό Σταυρό, ὅτι ὁ Χριστὸς τόν ἀξιώνει νά γίνεταί κοινωνός τῶν παθημάτων Του (Β' Κορ. α' 7).

Ἀναπληρώνεται ὁ Χριστός;

Διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου γίνεται ὁ πιστός «κατά τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ» (Κολοσ. α' 25). Τό ἴδιο «κατά τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ» ἀξιώνεται καί μαρτυρίου. Ὁ Θεός τοῦ τό χαρίζει. Τόν καθιστᾶ ἱκανό νά ἀναπληρώσῃ τόν Ἰησοῦ Χριστό πάνω στό Σταυρό. Ἔτσι κάπως μπορούμε νά κατανοήσουμε τό μυστηριώδη λόγο: «Ἀναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὃ ἐστίν ἡ ἐκκλησία» (Κολοσ. α' 24).

● Φαντασθῆτε πλούσιο νά στέλνῃ κάποιον, λέγοντας:

—*Πήγαινε, σέ παρακαλῶ, γιά λογαριασμό μου στὸν τάδε καί στὸν τάδε καί πλήρωσε τό ποσό, πού σοῦ δίνω.*

Κάτι τέτοιο, τρόπο τινά, συμβαίνει στά παθήματα τῶν ἀγίων, καί μάλιστα τοῦ Παύλου. Ἀντί νά βλέπουμε τό Χριστό νά πάσχη γι' αὐτόν καί γι' αὐτόν, ἔπασχε ὁ Παῦλος γιά λογαριασμό τοῦ Χριστοῦ.

● Ὁ Χριστός οὐσιαστικά εἶναι ὁ πάσχων καί στήν περίπτωσι τῶν παθημάτων τοῦ Παύλου.

● Ὁ Χριστός ἔδινε τὴ δύναμι στὸν Παῦλο νά πάσχη. Ὁ Παῦλος δέν θά ἔπασχε, ἂν δέν ὑπῆρχε ὁ Χριστός, ἂν δέν ἀγαποῦσε τοὺς ἀνθρώπους γιά τό Χριστό καί ἂν δέν τόν δυνάμωνε ὁ Χριστός.

Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁὐ βούλεται αὐτοῦ εἶναι, ἀλλ' ἐκείνου (τοῦ Χριστοῦ) τὰ πάθη, τούτους οἰκειῶσαι βουλόμενος. Καί ἃ ἐγὼ πάσχω, δι' ἐκείνον πάσχω φησίν· ὥστε μὴ ἐμοί χάριν ὁμολογεῖτε, ἀλλ' ἐκείνω· αὐτός γάρ πάσχει ταῦτα. Ὡσπερ ἂν εἶ τις πεμφθείη πρὸς τινα, ἕτερον ἀξιώσειε λέγων, παρακαλῶ σε, ὑπέρ ἐμοῦ ἄπελθε πρὸς τόνδε· εἶτα ἐκεῖνος λέγει, ὅτι διὰ τόνδε ταῦτα ποιῶ. Ὡστε οὐκ ἐπαισχύνεται καί ταῦτα αὐτοῦ παθήματα λέγειν. Οὐ γάρ μόνον ἀπέθανεν ὑπέρ ἡμῶν, ἀλλὰ καί μετά τό ἀποθανεῖν ἔτοιμος ἐστὶ θλιβῆναι δι' ἡμᾶς» (Ε.Π.Ε. 22,154-156).

Μετάφρασις: Δέν θέλει νά θεωρῆ ὡς δικά του τὰ παθήματα. Τοῦ Χριστοῦ εἶναι. Καί θέλει σ' αὐτό νά ἐξοικειώσῃ καί τοὺς Κολοσσαεῖς. Ὅσα πάσχω ἐγώ, γι' Αὐτόν τὰ πάσχω. Ἐπομένως μὴ θαυμάζετε ἐμένα, ἀλλ' Ἐκείνον. Διότι Αὐτός πάσχει. Κάποιος πέμπεται γιά ἕνα ἔργο. Κι ὕστερα διαλέγει κάποιον καί τοῦ λέει: Σέ παρακαλῶ, πήγαινε γιά μένα. Ἐκεῖνος πηγαίνει, ἀλλά τονίζει: Γιά τόν Τάδε πήγα. Ἔτσι καί ὁ Παῦλος. Γιά τόν Χριστό πορεύεται στά παθήματα. Καί δέν ντρέπεται νά τὰ ἀποκαλῆ τοῦ Χριστοῦ παθήματα. Ὁ Χριστός ὄχι μόνο θανατώθηκε γιά μᾶς, ἀλλὰ καί μετά τό Σταυρικό Του πάθος, εἶναι ἔτοιμος νά θλιβῆ γιά μᾶς.

Τελικά αὐτό, πού ἔκανε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, δέν ἦταν δικό του ἔργο. Ἦταν ἔργο τοῦ Χριστοῦ.

● Τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ σήκωνε ὁ μέγας Ἀπόστολος, μέ τὴ δύναμι πάλι τοῦ Χριστοῦ.

● Σήκωνε τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἄλλων.

Ὅπως ὁ λόγος του ἦταν εὐλογημένη σπορά, ἔτσι καί τό αἷμα του ἦταν τό εὐλογημένο πότισμα. Ἦταν ἡ εὐλογημένη προσφορά ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Τό δέντρο τῆς Ἐκκλησίας, ποτισμένο μέ τό Αἷμα τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου καί μέ τό αἷμα μυριάδων μιμητῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου, δέν εἶναι δυνατὸν νά ξερριζωθῆ ποτέ.

Πάσχει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλ' «ὑπὲρ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὃ ἐστίν ἡ ἐκκλησία».

Τό σῶμα γιά... τό σῶμα!

● Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔδωσε τό σῶμα του γιά τό... σῶμα Του! Ἔπαθε ἡ ἀνθρωπίνη σάρκα Του γιά τό μυστικό Του σῶμα, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

● Ἔτσι καί οἱ ἅγιοι μάρτυρες. Προσφέρουν τό σῶμα τους γιά τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, τὴν Ἐκκλησία.

Οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ κόσμου θυσιάζον-

ται για τό σώμα τῆς ἀμαρτίας. Ὁ Χριστός ἦρθε νά «καταργήσῃ τό σώμα τῆς ἀμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἀμαρτίᾳ» (Ρωμ. στ' 6). Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά καί νά μᾶς ὀδηγήσῃ σέ θυσία «ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὃ ἔστιν ἡ ἐκκλησία» (Κολοσ. α' 24).

Δέν ζοῦμε γιά τόν ἑαυτό μας. Ζοῦμε γιά τό «σῶμα τοῦ Χριστοῦ», γιά τήν Ἐκκλησία.

- Ἀγάπησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος τόσο πολύ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὥστε ταυτίστηκε ὀλόκληρος μαζί Του. Ἡ δική του θυσία ἐμφανίζεται ὡς θυσία τοῦ Χριστοῦ. «Ἄνταναπληροῖ τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ».

Ὅπως τιμᾶμε τό Σταυρό, πάνω στόν ὁποῖο πρόσφερε ὁ Χριστός τή θυσία Του γιά μᾶς, ἔτσι τιμᾶμε καί τόν Παῦλο καί τούς ἄλλους μάρτυρες.

Πάνω στό σώμα τοῦ Παύλου συνεχίζεται, τρόπον τινά, τό ἔργο τοῦ Σταυροῦ.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὅτι ὁ Χριστός δέν ἀρκέστηκε μόνο στό θάνατο τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά μύρια κάνει καί μετὰ, μέσα στοὺς αἰῶνες, γιά μᾶς. Μεταξύ τῶν ἄλλων, μᾶς ἀξιώνει νά πάσχουμε, σάν νά πάσχη ὁ Ἰδιος, σάν νά συμπληρώνουμε τά δικά Του παθήματα.

Καί αὐτό φυσικά μέ τή δική Του ἀποκλειστικά δύναμι καί χάρι. «Ὅτως ἠθέλησεν ὁ Χριστός, αὐτοῦ ἀπελθόντος, ἡμᾶς διαδέξασθαι τήν οἰκονομίαν. Αὐτός ἔστιν ὁ παθών, αὐτός ὁ πρσεβεύων» (Ε. Π.Ε. 22,156-158). Μετά φρασις: Ἔτσι θέλησε ὁ Χριστός. Ἀφοῦ Ἐκεῖνος ἀπῆλθε στόν οὐρανό, νά Τόν διαδεχοῦμε ἡμεῖς στό ἔργο τῆς οἰκονομίας. Ἐκεῖνος στήν πραγματικότητα εἶναι ὁ πάσχων. Ἐκεῖνος καί ὁ ἐνσχῶν.

Διάκονος τῆς Ἐκκλησίας

Ἐπομένως γιά τόν ἀπόστολο Παῦλο ἔχει χαθῆ τό «ἐγώ». Ἔχει χαθῆ ἡ ἀτομική προσφορά.

Ἡ προσφορά του ἦταν χριστοκεντρική, εἶτε ὡς προσφορά τοῦ λόγου,

εἶτε ὡς προσφορά τοῦ ἔργου, εἶτε (τό δυσκολώτερο) ὡς προσφορά τοῦ αἵματος.

Ὁ Παῦλος εἶναι ἀπλῶς διάκονος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, διάκονος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή, διάκονος τῶν ἄλλων.

Καί μάλιστα διάκονος κατ' οἰκονομίαν ἐπιστρατευμένος. Λέει: «Ἐγενόμην ἐγώ διάκονος κατὰ τήν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ τήν δοθεισάν μοι εἰς ὑμᾶς πληρῶσαι τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Κολοσ. α' 25).

Τί ταπεινώσι φανερώνουν τά λόγια αὐτά!

- Ὁ Παῦλος δέν ἦταν ἀπλῶς κάποιος κληρικός, ἓνας ἱερέας, ἓνας ἐπίσκοπος. Δέν ἦταν καὶ ἀπλῶς ἓνας ἀπόστολος.

- Ἦταν ὁ μεγάλος Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, ὁ πρῶτος τῶν Ἀποστόλων.

Καί ὁμως, θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἀπλό διάκονο τοῦ Χριστοῦ, διάκονο ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Διδασκόμαστε οἱ σημερινοὶ κληρικοί ἀπό τήν αὐτογνωσία τοῦ Παύλου;

Κάποτε θεωροῦμε τούς ἑαυτούς μας σπουδαίους. Νομίζουμε, ὅτι ἔχουμε ἐξουσία. Λησμονοῦμε, ὅτι ἡ ἐξουσία εἶναι ἔργο διακονίας καί θυσίας. Μιλᾶμε αὐθεντικά καί ἐγωιστικά. Ἀπαιτοῦμε ὑπακοή καί ὑποταγή. Συμπεριφερόμαστε ὡς κοσμικοὶ ἄρχοντες.

- Λησμονοῦμε, ὅτι τό πρωτεῖο μας πρέπει νά εἶναι πρωτεῖο σταυροῦ, διακονίας καί τίποτε παραπάνω.

Κατ' οἰκονομίαν

Ἀλλά καί διάκονο, πού ὀνομάζει τόν ἑαυτό του ὁ Παῦλος, αἰσθάνεται, ὅτι δέν εἶναι ἄξιος. Γι' αὐτό μιλάει γιά τήν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ. Ἡ λέξις «οἰκονομία» δύο πράγματα μπορεῖ νά σημαίνει.

- Τό ἓνα: Τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας. Λέγεται «οἰκονομία» ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο καί ὅλα ὅσα ἡ ἀγάπη αὐτή προσφέρει στόν ἄνθρωπο, διότι δέν τά ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος.

Τά οικονομήσε ἔτσι ὁ Θεάνθρωπος, ὥστε νά σωθοῦμε, χωρίς νά τό ἀξίζουμε. Ὁ Θεός εἶναι ὁ τέλειος ὑπουργός τῆς οικονομίας, ὁ ὑπηρετής τῆς ἀγάπης γιά τόν ἄνθρωπο.

• Τό ἄλλο: Οἰκονομία εἶναι τό ἀντίθετο τῆς ἀκριβείας. Ἄν μέ ἀκριβεια μᾶς ἐξετάσῃ ὁ Θεός, τότε θά μᾶς ἀπορρίψῃ καί θά μᾶς ρίξῃ στή φωτιά τῆς κολάσεως. Δέν μᾶς ἐξετάζει μέ ζυγαριά ἀκριβείας, ἀλλά μέ ζυγαριά οἰκονομίας.

Δέν μᾶς κρίνει στή ζωή αὐτή μέ βάσι τή δικαιοσύνη, ἀλλά μέ βάσι τή ἀγάπη, τό πολύ Του ἔλεος. Αὐτό τό αἰσθάνεται ὁ Παῦλος, ὅταν μάλιστα ἔρχεται στό νοῦ του (καί πότε δέν ἐρχόταν αὐτό στό νοῦ του!) τό παρελθόν του, ὅτι πρίν ἦταν ἕνας φανατικός διώκτης τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ βασικός λόγος, πού ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, κάλεσε στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας τόν ἀπόστολο Παῦλο ποιός ἦταν; «Πληρῶσαι τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Κολοσ. α' 25).

• Συνήθως στά ὑλικά πράγματα οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀνικανοποίητοι, πλεονέκτες. Θέλουν νά γεμίσουν ἀπό ὑλικά ἀγαθά. Εἶναι ὁμως ὀλιγαρκεῖς στά πνευματικά. Ἄρκοῦνται σέ λίγη προσευχή, σέ λίγη μελέτη, σέ λίγο κήρυγμα, σέ λίγη ἐνασχόλησι μέ τά θεολογικά, τά ἐκκλησιαστικά καί τά πνευματικά.

Ὁ Παῦλος κάνει λόγο γιά πλήρωμα. Ὁ Χριστός δέν εἶναι λίγος. Εἶναι τό πλήρωμα.

• Χριστός λίγος στήν καρδιά μας καί στό νοῦ μας, δέν εἶναι γιά μᾶς ὁ Σωτήρας Χριστός. Ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα (Κολοσ. α' 18-19).

Ἐκεῖνο, πού πληρώνει, πού γεμίζει τόν ἄνθρωπο, εἶναι ὁ λόγος.

• Ἐκκλησία χωρίς λόγο, εἶναι ἄδεια Ἐκκλησία.

• Χριστιανός χωρίς λόγο εἶναι κενός. Ὁ Παῦλος ἤθελε ὅλους τούς χριστιανούς:

■ Γεμάτους, πλήρεις λόγου.

■ Γεμάτους, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου.

■ Γεμάτους, πλήρεις χάριτος.

■ Γεμάτους, πλήρεις χαρᾶς.

Ἦθελε νά «πληρώσῃ» τό λόγο καί μέ ἄλλη ἔννοια: Νά προσφέρῃ πλήρη, τέλεια τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου.

Οἱ χριστιανοί πρέπει νά γνωρίζουν τόν τέλειο λόγο, ὅλη τήν ἀληθινή διδασκαλία, ὅλη τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποκαλύπτεται διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί ν' ἀγωνίζονται διαρκῶς γιά τήν τελειότητα, γιά τήν πληρότητα, γιά τήν πνευματική πρόοδο.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἐπισκεφθῆτε τό Βιβλιοπωλεῖο μας

Στόν Ἅγιο Δημήτριο (Μπραχάμι), ὁδ. Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (πρ. Βασ. Ὀλγας). Τηλέφωνο: 2109765440.

Θά βρῆτε ὅλα τά βιβλία τοῦ π. Δανιήλ Ἀεράκη καί ὅλα τά βιβλία ὀρθόδοξων ἐκδόσεων, ὅπως καί διάφορα ἐκκλησιαστικά εἶδη (εἰκόνες κ.ἄ.).

Ἡμερολόγιο 2014

Κυκλοφορεῖ τό ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας γιά τό ἔτος 2014.

Ἀφιερωμένο στή ζωή τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, τήν ἐδῶ καί τήν ἐκεῖ.

Ὁ χριστιανός μιλάει στήν ψυχή του:

— Ἄν χάσω χρήματα, τά ξαναβροίσω. Τό ἴδιο καί τό σπίτι μου.

Ἄν ὁμως χάσω ἐσένα, ὦ ψυχή, πῶς θά σέ ξαναποκτήσω;

Ὅλα μοῦ εἶναι δεύτερα. Ἐσένα βάζω πρῶτα. Ἐσένα, ψυχῆ ἀθάνατη.

Τό νέο Ἡμερολόγιο τιμᾶται 1 εὐρώ. Γιά περισσότερα (πάνω ἀπό 20) γίνε-ται ἀνάλογη ἔκπτωσης. Τηλέφ.: 2103212713 - 2109765440.

Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ - 24 Αὐγούστου
(συνέχεια καί γιά τό μήνα Σεπτέμβριο)

Ὁ ἀληθινός ἱεραπόστολος

Πρότυπο ἀγάπης

Αν ἱεραποστολή σημαίνει ἀγάπη καθολική, σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους, τότε ὁ ἅγιος Κοσμάς ἦταν ἀληθινός ἱεραπόστολος, ἀφοῦ σ' ὅλους τούς σκλαβωμένους Ἕλληνες πορεύτηκε γιά νά κηρύξη τό λόγο τῆς ἀλήθειας.

Καί πού δέν πῆγε ὁ ἅγιος Κοσμάς, κατά τίς τέσσερις ἱεραποστολικές περιοδεῖες του, μιμητής γενόμενος τοῦ μεγάλου Παύλου! Μακεδονία, Ἥπειρος, Θεσσαλία, Στερεά Ἑλλάδα, Πελοπόννησος, νησιά τοῦ Αἰγαίου, νησιά τοῦ Ἴονίου, ἀκόμη καί τά Δωδεκάνησα, ἄκουσαν τό λόγο τοῦ ἀγίου Κοσμά καί ἀγιάστηκαν ἀπό τήν ἱεραποστολική καί ὁσιακή μορφή του.

Καί ὄχι μόνο οἱ Ἕλληνες φωτίστηκαν ἀπό τό φῶς του. Ὅλοι οἱ ὑπόδουλοι λαοί τῶν Βαλκανίων βρέθηκαν μέσα στή σφαῖρα τῆς ἀγάπης τοῦ ἀγίου Κοσμά. Θά μπορούσε νά ὀνομασθῇ «Προστάτης τῶν Βαλκανίων», «Ὁ ἅγιος τῶν σκλάβων», «Ὁ ἱεραπόστολος χωρίς σύνορα», ἀφοῦ ἡ ἀγάπη δέν ἔχει σύνορα.

• Ἡ ἱεραποστολή εἶναι ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας. Τό τρέξιμο τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ σκυτάλη τῆς ἀγαπητικῆς σωτηρίας. Αὐτό εἶναι παράδοσις. Ἡ ἴδια σκυτάλη, ἡ ἀτόφια ἐν Χριστῷ ἀλήθεια, ἀπό χέρι σέ χέρι μεταφέρεται καί τρέχει μέ τά ὠραιότερα πόδια, τά πόδια τῆς ἱεραποστολῆς, καί φτάνει παντοῦ καί πάντοτε, διαχρονικά καί παγκόσμια.

Προσοχή! Νά μή πέση ἡ σκυτάλη!

Προσοχή! Νά μή κρατᾶμε ψεύτικη σκυτάλη, θρησκευτικά παραμύθια, καί ὄχι τήν ἀλήθεια.

Προσοχή! Ἄπλωσε καί σύ τά δικά σου χέρια νά γίνης ἕνας ἐνδιάμεσος σκυταλοδρόμος τῆς ἱεραποστολῆς.

• Ἄν ἱεραποστολή σημαίνει ἀγάπη, ὄχι μόνο καθολική, ἀλλά καί προσωπική, τότε ὁ ἅγιος Κοσμάς ἦταν ἀληθινός ἱεραπόστολος. Γιά τόν ἱεραπόστολο ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία δέν εἶναι μιά ἀπρόσωπη μᾶζα. Εἶναι σύνολο προσώπων μέ ιδιαίτερες τό καθένα ἀνάγκες. Ὁ ἅγιος Κοσμάς μιλοῦσε στό πλήθος, ἀλλά πλησίαζε καί ἕνα - ἕνα, κατά τό παράδειγμα τοῦ Παύλου, πού «μετά δακρῶν ἐνουθέτει ἕνα ἕκαστον» (Πράξ. κ' 31).

Χαρακτηριστικοί εἶναι καί οἱ προσωπικοί διάλογοι, πού ἔκανε ὁ ἅγιος Κοσμάς γιά πρακτική ἐφαρμογή τῶν Διδαχῶν του. Λέει π.χ. στόν κύρ-Κώστα, τό βοσκό καί τυροκόμο: «Ἐσύ, παιδί μου, ἔμαθες νά ζυγιάζης τό τυρί, καί ἐγώ νά ζυγιάζω τήν ἀγάπην».

Πρότυπο ταπεινοφροσύνης

• Ἄν ἱεραποστολή σημαίνει ταπεινώσις, τότε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἦταν ἀληθινός ἱεραπόστολος. Τί ἰδέα εἶχε γιά τόν ἑαυτό του; Μικρή, πολύ μικρή.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ πλοῦσια χάρις, πού τόν ἐνίσχυε, τόν ἐξάγγιζε, τόν χαρίτωνε καί ἔκανε δεκτὴ τήν προσφορά του. Ὅλα μᾶς τά κλέβει ἡ κενοδοξία, ἀκόμα καί τήν πιό ὀργανωμένη ἱεραποστολή.

Θεωροῦσε ὁ Ἅγιος τὸν ἑαυτό του ἀνάξιο γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο, πού τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ Θεός, «Καί ὄχι μόνο δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σᾶς διδάξω, ἀλλὰ μήτε τὰ πόδια σας νὰ φιλήσω. Διότι ὁ καθέννας ἀπὸ λόγου σας εἶναι τιμιώτερος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον».

- Αὐτός, ὁ μέγας ἅγιος, ὁ μέγας ἀσκητής, πού εἶχε φτάσει σὲ ὕψη αγιότητας καταπληκτικά, εἶχε τόσο βαθιὰ ταπεινώσει, ὥστε νὰ μὴ θεωρῆ ἄξιο τὸν ἑαυτό του νὰ φιλήσῃ τὰ πόδια τῶν χριστιανῶν! Καί ἀκριβῶς διότι εἶχε αὐτὴ τὴ βαθιὰ ταπεινώσει, γι' αὐτό εἶχε ἀνεβῆ σὲ τέτοια ὕψη ἀρετῆς, ἀλλὰ καί εἶχε πλούσια τὴ χάρι καὶ τὸσους καρπούς στό ἔργο του.

- Χαρτωμένος Ἅγιος, καρποφόρος ἱεραπόστολος, διότι ἦταν πολὺ ταπεινός. Αὐτός, ὁ μέγας διδάχος τοῦ Γένους, δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἄξιο νὰ ὀνομάζεται διδάσκαλος. Ἀδελφός ἀπλῶς τῶν χριστιανῶν! Ἔτσι ἔλεγε, ὅτι εἶναι: «Κάμνω τοῦτο τὸ μικρὸν καὶ περιπατῶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ διδάσκω τοὺς ἀδελφούς μου τὸ κατὰ δύναμιν, ὄχι ὡς διδάσκαλος, ἀλλ' ὡς ἀδελφός· διδάσκαλος μόνος ὁ Χριστός εἶνε».

Σταυρός μαρτυρίου

- Ἄν ἱεραποστολὴ σημαίνει μαρτυριο, τότε ὁ ἅγιος Κοσμάς ἦταν ἀληθινὸς ἱεραπόστολος, ἀφοῦ στά στήθη του ἔκαιγε ὁ πόνος τοῦ μαρτυρίου. Ἡ πορεία του ἦταν συνέχεια τῆς πορείας πρὸς τὸ Γολγοθᾶ. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει: «Κήρυγμα ὀδεῦον διὰ πάσης ἀνέσεως, οὐκ ἔστι κήρυγμα».

- Ἱεραποστολὴ εἶναι ὑπέρβασις τοῦ ἐγώ, θυσία τῆς καλοπεράσεως καὶ τῶν ἀνέσεων.

- Εἶναι ἀνηφορικὴ πορεία.
- Εἶναι κόπος καὶ μόχθος.
- Εἶναι ἀγωνία καὶ δάκρυ.
- Εἶναι ματωμένη ὑπόθεσις.

Διαλέγουμε μιά θρησκευτικὴ ζωὴ χωρὶς οὔτε κἄν μικρές, πολὺ περισσότερο χωρὶς μεγάλες θυσίες. Ζοῦμε συνήθως σέ

συμβιβασμὸ μέ τὸν κόσμο. Ἔχουμε δὲ ψευδαίσθησι σωτηρίας.

Ἀκίνδυνος χριστιανισμός.

Θρησκευτικὴ καλοπέρασις.

Θρησκευτικὸς τουρισμός!

Νὰ πῶς μπορεῖς νὰ χαρακτηρίσῃς τὴ λεγόμενη σήμερα... ὀρθόδοξη πνευματικότητα.

- Ὁ Κοσμάς διάλεξε τὸ Σταυρό. Ὅχι ἀπλῶς γιατί μοίραζε σταυρουδάκια. Ὅχι ἀπλῶς γιατί ἔστηνε σταυρούς, Ὅχι ἀπλῶς γιατί κήρυττε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά ἐνός Σταυροῦ. Ὅχι ἀπλῶς γιατί μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ αἷμα τῆς σταυρικῆς θυσίας. Ἀλλὰ κυρίως γιατί ποθοῦσε τὸ Σταυρὸ τῆς θυσίας καὶ τοῦ μαρτυρίου.

Καὶ αὐτός ὁ πόνος τοῦ εἶχε γίνε προσευχὴ του καὶ παράκλησις: «Τὸν Χριστόν μας παρακαλῶ νὰ μέ ἀξιώσῃ νὰ χύσω καὶ ἐγὼ τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς τὸ ἔχουσε καὶ Ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγάπην μου».

- Καὶ ὁ Κύριος τὸν ἀξίωσε νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του. Τοῦ ἔδωσε τὸ ἀνώτερο καὶ σωτηριωδέστερο χάρισμα, τὸ χάρισμα τοῦ μαρτυρίου (Φιλιπ. α' 29)· τὸ χάρισμα, πού καὶ τὸν ἱεραπόστολο σώζει καὶ τὴν ἱεραποστολὴ εὐλογεῖ. Σπόρος εὐαγγελικός, πού ποτίζεται μέ τὸ δάκρυ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μετανοίας καὶ μέ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ καρποφορήσῃ καὶ ν' αὐξηθῆ καὶ ν' ἀποδώσῃ «ἐκατονταπλασίονα» (Λουκ. γ' 8).

Ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ

- Ἄν ἡ ἱεραποστολὴ εἶναι ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ, τότε ὁ Κοσμάς δούλεψε καὶ γιὰ τίς δυό.

Ἐσωτερικὴ δὲν εἶναι ἡ ἀποστολικὴ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα μας. Ὅχι. Καὶ στό χωρο μας ὅ,τι κηρυκτικό, ἀποστολικό, εὐαγγελικό συντελεῖται, στήν ἐξωτερικὴ ἱεραποστολὴ ἐντάσσεται. Ὅχι μόνο γιατί εἶναι κινήσις πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλὰ καὶ γιατί ὁ τόπος μας ἀγρίεψε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀγρίους τῆς

Άφρικής. Μαύρισε πιά πολύ από τους μαύρους. Έπομένως έχει ανάγκη άμεσης επέμβασης τής χάριτος του Θεού. Καί αυτή ή χάρις μέ τήν καθαρή και ανιδιοτελή εὐαγγελική ιεραποστολή μπορεί μόνο νά ξαναρθή.

Όταν, λοιπόν, λέμε, «έσωτερική» ιεραποστολή, έννοοῦμε εκείνη πού κάθε ιεραπόστολος οφείλει νά κάνει γιά τόν έαυτό του πρίν ξεκινήσῃ γιά τήν όποιαδήποτε έξωτερική ιεραποστολή.

Εἶναι ή ιεραποστολή στό χώρο τῆς ψυχῆς, τῆς καρδιάς και τῆς διάνοιας. Γιά κάθε ιεραπόστολο ισχύει τό του άγ. Γρηγορίου: «Καθαρθῆναι δεῖ πρώτων και εἶτα καθάραι. Αγιασθῆναι και εἶτα αγιάσαι. Φωτισθῆναι, και εἶτα φωτίσαι».

• Άν και ή λεγόμενη έξωτερική ιεραποστολή μας εἶτε δέν ἔχη καρπούς εὐκλειείς, εἶτε άποτελῆ ἕνα όρθόδοξο τουριστικό πέραςμα από τίς χώρες τῆς Άφρικής και τῆς Άσίας, εἶτε καταντά άπλώς και μόνο ένα κοινωνικό ἔργο, εἶτε -στή χειρότερη περίπτωση- ισοδυναμῆ μέ ἔργο πνευματικῆς ρηχότητας και έπιπολαιότητας ή μέ ἔργα βιτρίνας πρὸς φωτογράφησι και επίδειξι, άν όλα αυτά συμβαίνουν, εἶναι γιατί πολλοί πού ξεκινοῦν γιά τήν έξωτερική άποστολή, δέν πραγματοποιοῦσαν πρώτα τήν έσωτερική.

Προτοῦ νά φυτέψουν τά άνθη τῆς Άλήθειας στά παρθενικά δάση τῆς Άφρικής, δέν ξεριζώσαν προηγουμένως τά άγκάθια από τή δική τους ψυχή. Τά άγκάθια άγρίων παθῶν, αλλά και τά ζιζάνια τῆς άμφιβολίας από μέσα τους. Έτοιμόροπες ὑπάρξεις πάμε νά οικοδομήσουμε άλλους!

• Γιά τά μεγαλεπίβολα σχέδια μιᾶς παγκόσμια έξωτερικῆς ιεραποστολῆς χωρίς έσωτερική ζωή και άγιότητα, θά ισχύη πάντοτε ή παραβολή του Κυρίου μας γιά τόν οικοδομοῦντα πύργο (Λουκ. ιδ' 28-32). Γελοῦσαν όλοι μέ τά χάλια τῆς έπιπολαιότητάς του, γιατί ξεκίνησε ἔργο χωρίς νάχη «τά πρὸς άπαρτισμόν», τά αναγκαία ὕλικά.

• Ξεκίνησε ό άγιος Κοσμᾶς και πύρ-

γωσε τό ἔργο του. Μά εἶχε έξασφαλίσει τά «πρὸς άπαρτισμόν». Πῶς; Ἦταν άνθρωπος δυνατῆς και θερμῆς προσευχῆς ό άγιος Κοσμᾶς. Μερικοί νομίζουν, ότι ιεραποστολή σημαίνει έξωστρέφεια.

Μεγάλο λάθος. Τότε κινεῖται σωστά και άποδοτικά ή άγάπη πρὸς τά έξω, όταν πρώτα κινῆται πρὸς τά πάνω και πρὸς τά μέσα. Ἦ, καλύτερα, συγχρόνως γίνονται οι τρεῖς αὐτές κινήσεις:

■ Ἦ προσευχή (κινήσις πρὸς τά πάνω).

■ Ὁ προσωπικός άγώνας (κινήσις πρὸς τά μέσα).

■ Ἦ ιεραποστολή (κινήσις πρὸς τά έξω).

Τό άεροπλάνο τότε κάνει έπιτυχεῖς πτήσεις, όταν εἶναι έφωδιασμένο μέ καύσιμα. Καί ή ιεραποστολική πτήσις τότε στέφεται από έπιτυχία, όταν ὑπάρχει έσωτερικός άνεφοδιασμός.

Τά καύσιμα γιά τό τρέξιμο τῆς ιεραποστολῆς τά παίρνει κανείς στό κελλί τῆς προσευχῆς, στό μοναστήρι τῆς περισυλλογῆς, στό πρᾶτήριο πού λέγεται έξομολογητήριο.

■ Ὁ άγιος Κοσμᾶς διέθετε άφθονα πνευματικά καύσιμα, όχι μόνο διότι εἶχε ζήσει στό μοναστήρι, αλλά και διότι συνεχῶς άνεφοδιαζόταν μέ τήν προσευχή. Πίστευε στή δύναμι τῆς προσευχῆς, και μάλιστα τῆς νοεράς: στή δύναμι του όνόματος του Ἰησοῦ: «Καταλαβαίνετε, λοιπόν, παιδιά μου, τί δύναμιν ἔχει ό πανάγιος Σταυρός. Ὅμως μέ του Κυρίου ήμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τό όνομα νά πηγαίνετε εἰς τόν παράδεισον».

Πρότυπο άποστολικού άνδρός

• Ἦν στό ἔργο τῆς ιεραποστολῆς άναζητῆται πρότυπο, ό άγιος Κοσμᾶς ό Αἰτωλός εἶναι τό αληθινό, τό σωστό, τό ισοροπημένο πρότυπο τῆς γνήσιας και καρποφόρου ιεραποστολῆς.

Άκτήμονας, ταπεινός, άσκητής, ζηλωτής, διδακτικός, ακούραστος σποριας του Εὐαγγελίου.

«Κάμνοντας ἀρχὴν νὰ διδάσκω μοῦ ἤλθεν ἓνας λογισμὸς ἐδῶ ὅπου περιπατῶ. Νὰ ζητῶ ἄσπρα διότι ἤμην φιλάργυρος καὶ ἀγαποῦσα τὰ γρόσια, νά, μὰ καὶ τὰ φλωρία περισσότερο, ὅχι ὡσάν τὴν εὐγενίαν σας πού τὰ περιφρονεῖτε, ἢ δέν τὰ καταφρονεῖτε; Μελετώντας πάλιν τὸ ἅγιον καὶ ἱερόν Εὐαγγέλιον, εὔρον καὶ ἄλλον λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς μας: πῶς χάρισμα σοῦ ἔδωσα καὶ ἐγὼ τὴν χάριν μου, χάρισμα νὰ τὴν δώσης καὶ σὺ εἰς τοὺς ἀδελφούς σου, χάρισμα νὰ διδάσκῃς, χάρισμα νὰ συμβουλεύῃς, χάρισμα νὰ ἐξομολογῇς, καὶ ἀνίσιως καὶ ζητήσης νὰ πάρῃς τίποτε πληρωμὴν διὰ τὴν διδασχὴν, ἢ πολλὰ ἢ ὀλίγα, ἢ ἓνα ἄσπρο, ἐγὼ σέ θανατώνω καὶ σέ βάνω εἰς τὴν κόλασιν.

Ἀκούοντας καὶ ἐγὼ, ἀδελφοί μου, αὐτόν τόν γλυκύτατον λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς μας, χάρισμα νὰ δουλεύωμεν καὶ τοὺς ἀδελφούς μας, εἰς τὴν ἀρχὴν μοῦ ἐφάνη βαρὺς ὁ λόγος, ὕστερον ὁμως μοῦ ἐφάνη γλυκύτερος ὡσπερ μέλι καὶ κηρίον, καὶ ἐδόξασα καὶ δοξάζω χιλιάδες φορές τόν Χριστόν μου ὅπου μὲ ἐφύλαξε ἐπὶ τοῦτο τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, καὶ μέ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ Θεοῦ δέν ἔχω μῆτε σακκούλα, μῆτε σπίτι, μῆτε κασσέλλα, μῆτε ἄλλο ράσο ἀπὸ αὐτό πού φορῶ, ἀλλὰ ἀκόμη παρακαλῶ τόν Κύριόν μου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου νὰ μέ ἀξιῶση νὰ μὴν ἀποκτήσω σακκούλα, διότι ὡσάν κάμω ἀρχὴν νὰ παίρνω ἄσπρα, εὐθύς ἔχασα τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ δέν ἤμπορῶ καὶ τὰ δύο, ἢ τόν Θεόν ἢ τόν διάβολον».

• Ὡς γνήσιος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἱεραπόστολος ζητοῦσε καὶ ἀγωνιζόταν γιὰ τὴ συνέχεια τῆς ἱεραποστολῆς.

■ Ὁ Σταυρός, πού ὕψωνε καὶ ἄφηνε στό πέρασμά του, θύμιζε τὸ πέρασμα τῆς ἱεραποστολῆς.

■ Θύμιζε τὰ ματωμένα ἴχνη τοῦ Κυρίου.

■ Θύμιζε τὸ καθήκον ὄλων, νὰ τρέχη ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κατακτᾶ καρδιές. Ὅταν ἔφειγε ἀπὸ ἓνα τόπο, συνιστοῦσε νὰ ὀργανώνωνται ἱεραποστολικές ὁμάδες, μέ κέντρο βεβαίως τὴ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς. «Ἀνίσως καὶ ἐπερι-

πατοῦσα διὰ ἄσπρα (χρήματα), θά ἤμουν τρελλός καὶ ἀνόητος· ἀμὴ τί εἶναι ἢ πληρωμὴ μου; Νὰ καθήσετε ἀπὸ πέντε, δέκα, νὰ συνομιλήτε αὐτὰ τὰ θεῖα νοήματα, νὰ τὰ βάλετε μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας, διὰ νὰ σὰς προξενήσουν τὴν αἰώνιον ζωὴν».

Αὐτὸ θὰ πῆ Ὁρθόδοξος Παράδοσις. Νὰ μεταδίδεται ἡ ἱεραποστολικὴ φλόγα. Αὐτῆς τῆς παραδόσεως παιδιὰ εἴμαστε ὅλοι. Τῆς ἱεραποστολικῆς παραδόσεως διάκονοι ἄς γίνουμε.

• Ἡ σκυτάλη ἢ καλύτερα, ἡ δάδα τῆς ἱεραποστολῆς, περνάει ἀπὸ χέρι σέ χέρι.

Ἡ ἀποστολική, ἱεραποστολική πορεία τῆς Ἐκκλησίας συνεχίζεται καὶ θὰ συνεχίζεται μέχρι νὰ φτάσῃ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ στὰ πέρατα τῆς γῆς, μέχρι τὸ τελευταῖο χωριό, τὸ τελευταῖο σπίτι, τὴν τελευταία ἀδελφὴ ψυχὴ.

• Ὅταν ἡ Ἐκκλησία σταματήσῃ τὴν ἱεραποστολικὴ της πορεία, θὰ ἔχῃ πεθάνει. Θὰ ἔχῃ μπεῖ στό μουσεῖο τοῦ παρελθόντος. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως δέν μπαίνει στό μουσεῖο τοῦ παρελθόντος· εἶναι ἡ δυναμικὴ τοῦ παρόντος. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα τοῦ ζῶντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποτέ δέν θὰ πεθάνῃ. Γι' αὐτὸ ποτέ δέν θὰ παύσῃ ἡ ἱεραποστολικὴ της πορεία.

■ Ποτέ δέν θὰ λείψουν τὰ ἱεραποστολικά πρόσωπα. Στὴν ἔνδοξη χορεία τῶν ἱεραποστόλων, πού ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἕναν Παῦλο, ἕναν Χρυσόστομο, ἕναν ἅγιο Κοσμᾶ Αἰτωλό, ἀνήκουν καὶ ὅλοι οἱ ἱεραπόστολοι τοῦ σήμερα, πού, ἔστω λίγοι, μεταλαμπαδεύουν τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ, μεταδίδουν τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας καὶ προβάλλουν τὴν Ἐκκλησία σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ πλανήτη μας.

■ Μέ τὸ «Πορευθέντες» τῶν ἱεραποστόλων συμπορεύεται ὁ Θεὸς τοῦ χτές, τοῦ σήμερα, τοῦ αὔριο. Συντρέχει, συνεργεῖ, καὶ ὕψωνει τὰ χέρια τῶν ἱεραποστόλων φωνάζοντας σ' Ἀνατολή καὶ Δύσι: «Δεῦτε λάβετε φῶς...»!

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Γάμος ἡ ἀσεβῆς γελοιοποιήσις;

Η γελοιοποίησις τοῦ Μυστηρίου ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ εὐθύνη, εἴτε αὐτὴ λέγεται ἐπίσκοπος, εἴτε λέγεται πρεσβύτερος. Μέσα στοῦ ὅλο πνεῦμα τῆς **ρομποτοποιήσεως** θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ τῆς **πελατιακῆς** σχέσεως μέ τούς χριστιανούς, ἐντάχθηκε καὶ ἡ διεκπεραίωσις κατὰ ἐπαγγελματικὸ καὶ πέρα γιὰ πέρα ἀσεβῆ κοσμικὸ τρόπο τοῦ «μυστηρίου» (ἐν προκειμένῳ τοῦ **Γάμου**).

Παντελῶς ἀκατήχητοι καὶ ἀπροετοιμαστοὶ πνευματικὰ ἀνεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια τοῦ ὀρθοδόξου Ναοῦ οἱ **«μελλόνυμφοι»**. Τό μόνο, πού ἀπασχολεῖ καὶ αὐτούς καὶ τὴν ὅλη ὁμήγουρι εἶναι τό **χειροκρότημα** στήν ὑποδοχὴ τῆς «νύμφης» καὶ τὰ φῶτα τῆς βιντεοσκοπήσεως καὶ φωτογραφήσεως.

- Καὶ βέβαια, ἡ Ἐκκλησία ἐπιφυλάσσει ὠραιότερο χειροκρότημα στά πιστὰ παιδιά της, πού ἐν ἀγνότητι προσέρχονται νά προσευχηθοῦν καὶ νά ζητήσουν τὴν προσευχὴ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἔνωσί τους ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

- **Στέφανα** λέγεται ἡ ὅλη τελετὴ. Τό **χειροκρότημα οὐρανοῦ καὶ γῆς**, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, εἶναι τό στεφάνωμα δυὸ ἀγωνιστῶν τοῦ Χριστοῦ, πού πάλαψαν μέ τίς ὁρμές τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν καὶ ἔφτασαν στοῦ γάμο **ἀμόλυντοι**.

- Εἰδικὰ γι' αὐτούς τούς πιστούς, πού νυμφεύονται ἀγνοί καὶ παρθένοι, εἶναι ἡ προσταγή: *«Δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν»*. Νά χειροκροτήσουμε! Γι' αὐτούς εἶναι τό στεφάνωμα στοῦ κεφάλι. *«Στέφεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ... Στέφεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ...»*.

Φυσικά ἡ Ἐκκλησία δέν στεφανώνει τὴν πορνεία ἢ τὴ μοιχεία τῶν **προγαμιαίων** σχέσεων. **Συγχωρεῖ** καὶ τό δοῦλο καὶ τὴ δούλη τῆς πορνείας, πού **μετὰ δακρύων μετανοοῦν**. Ἄλλὰ ποτέ δέν στεφανώνει προγαμιαῖες σχέσεις δυὸ ἀνθρώπων, πού ἀμετανόητοι καὶ **ἀνεξομολόγητοι** ἔρχονται στοῦ Ναοῦ γιὰ μιὰ κοσμικὴ θρησκευτικὴ *«πασαρέλα»*!

Ἡ Ἐκκλησία ζητᾷ πιστοποιητικὸ ἀγαμίας. Ποτέ ὅμως δέν ἐπισφραγίζει τὴν πιστοποιουμένη **πολυγαμία**, πού συμβαίνει μέ τίς πολλές σεξουαλικές ἐμπειρίες πρό τοῦ γάμου.

- Ὁ λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίως ὁ ἐφημέριος, ὡς ὑπεύθυνος γιὰ τὴ μετάδοσι τῶν μυστηρίων, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐγκυρότητας καὶ εὐλογίας, ὀφείλει μέ ποιμαντικὸ ἐνδιαφέρον καὶ μέ ὠριμη σύνεσι, ἀλλὰ καὶ μέ φόβο Θεοῦ, νά προλαβαίνει, ὅσο βέβαια γίνεται, τὰ τρία **ἐπαίσχυντα Γ(άμα)**, γιὰ νά μὴ συμβοῦν τὰ τρία **τραγικὰ Δ(έλλα)**.

- Τό **πρῶτο Γ: Γαμικῆς σχέσεις** πρό τοῦ Γάμου! Οἱ προσερχόμενοι στοῦ Ναοῦ εἶναι παιδιά του, παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, παιδιά μιᾶς ἐνορίας, μιᾶς ἐπισκοπῆς (μητροπόλεως).

Πότε, ἀλήθεια, τὰ παιδιά δέχτηκαν πειστικὸ κατηχητικὸ λόγο γιὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν **ἐγκράτεια** μέχρι τό Γάμο; Κάποτε γιὰ τὴν πλειονοψηφία τῶν πιστῶν ἦταν αὐτονόητη ἡ ἐγκράτεια. Τώρα; Ἐλαχιστοτάτη μειονοψηφία ζῆ τὸν ἀγῶνα τῆς πρό τοῦ Γάμου παρθενίας.

- Τό **δεύτερο Γ: Γύμνια**. Εἶναι σοῦπερ προκλητικὴ ἡ γύμνια τῆς νύμφης καὶ

φυσικά και τῶν περισσοτέρων καλεσμένων γυναικῶν. Ἐκκλήσια παρέχει τὴν εὐλογία τῆς σέ πρόσωπο, πού μοναδική τῆς μέριμνα γιὰ τὸ «γάμο» τῆς εἶναι τὸ πῶς θὰ φανερώσῃ ὅλο σχεδόν τὸ σῶμα τῆς γυμνῆς; Τί εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλήσια; Τὴν **ἀσέβεια τῆς γυμνότητος** μπροστά στίς ἅγιες εἰκόνες ἢ τίς **ἐκατοντάδες... μοιχεῖες**, πού γίνονται τὴν ὥρα τοῦ «γάμου» μέ ἡρωίδα τὴ λεγόμενη νύμφη;

Ἄν δέν εἶναι ὑπερβολικός ὁ Χριστός, πού λέει, ὅτι κάθε **βλέμμα** σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἰσοδυναμεῖ μέ **μοιχεία** (Ματθ. ε' 28), τότε πόσα μοιχικά βλέμματα προκαλεῖ τὸ γυμνὸ σῶμα μιᾶς «νύμφης»;

Ἄν ὅσα λέει ὁ Χριστός εἶναι «τῶν ἄκρων», τότε γιατί Τοῦ ζητᾶς τὴν εὐλογία; Νά εὐλογήσῃ ὁ Χριστός τὴν **καταπάτησι** τοῦ Εὐαγγελίου Του, καί μάλιστα μέσα στό Ναό Του, καί μάλιστα μέ τὴν ἐπικύρωσι τῆς Ἐκκλησίας Του;

■ Ἡ Ἐκκλήσια **δέν ἐκβιάζεται** ἀπό ἀπειλές τοῦ τύπου, «**Θά κάνουμε πολιτικό γάμο!**»!

■ Ἡ Ἐκκλήσια **δέν ἐπικροτεῖ** ἀσέβειες, προκειμένου νά μή... **κακοκαρδίση** μερικούς!

■ Ἡ Ἐκκλήσια **δέχεται** τούς πάντες μέ ἀγάπη, ὄχι ὅμως «**ὅπως νᾶναι!**» ἀλλ' «**ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καί σεμνότητι!**»!

■ Τὴν Ἐκκλήσια **δέν τὴν κατευθύνουν** οὔτε οἱ οἴκοι μόδας, οὔτε τὰ καταστήματα νυφικῶν, οὔτε τὸ κοσμικὸ πνεῦμα, οὔτε ἡ ἀνοχή (ἐν προκειμένῳ δέ ἐνοχή!) ἱερέων καί ἐπισκόπων, πού χάριν δῆθεν εὐγενείας... δέν μιλάνε καθόλου γιὰ τὴ σατανική ἀπρέπεια τῆς γύμνιας!

Τὴν Ἐκκλήσια τὴν κατευθύνει τὸ **Εὐαγγέλιο** τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού θέλει νά ντύνονται οἱ γυναῖκες «ἐν καταστολῇ κοσμίῳ» (Α' Τιμ. β' 9).

● Τὸ **τρίτο Γ: Γελοιοίτητα**. Τὸ μυστήριον τοῦ Γάμου εἶναι γιὰ χαρὰ καί εὐφροσύνη, ὄχι γιὰ γέλια καί ἀφροσύνη. Εἶναι δέ περισσότερο ἀπὸ σίγουρο, ὅτι ὁ Διάβολος γελά, γιατί κατάφερε νά γελοιοποιήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ Γάμου.

■ **Γελοιοποιήσις** ἢ ὅλη κοσμικὴ **ἀτμόσφαιρα**.

■ Γελοιοποιήσις ἢ τέλεισις τοῦ μυστηρίου σέ ἕνα... «**γροαφικό**» **ἐκκλησάκι** (ἔξω βέβαια), μέσα στό κτῆμα, πού διαθέτει τὸ κοσμικὸ κέντρο (φαγάδικο - γλεντζέδικο!).

■ Γελοιοποιήσις τὸ νά στέκεται.... **παρὰ νυφάκι** τὸ παιδί τῶν «**νυμφευμένων**», **καρπὸς τοῦ... προηγουμένου** γάμου τους, τοῦ «**πολιτικοῦ**» ἢ τῆς προγαμιαίας συμβιώσεώς τους!

■ Γελοιοποιήσις τὸ νά φωνάζουν ὅλοι στό παιδάκι: «**Καί στά δικά σου!**»! ἐνωώντας αὐτὸ πού σέ λίγο θὰ τοῦ κάνουν. Τὸ ξεντύνουν καί τὸ βαπτίζουν, μέσα σέ γέλια καί **καγασμούς!**

● Μά ἐπὶ τέλους, πότε ἡ Ἐκκλήσια θὰ περιφρουρήσῃ τὴ **σοβαρότητά** τῆς, τὴν **ιερότητα** τῶν τελουμένων ἁγιαστικῶν πράξεών τῆς;

● Μιά Ἐκκλήσια, πού δέν ἐμπνέει τὴν **ἐγκράτεια** πρὸς ἀποφυγὴ προγαμιαίων σχέσεων, πού τελεῖ κατὰ **μαγικό τρόπο** ἁγιαστικὰ πράξεις καί δέν καλεῖ τὸ λαὸ σέ **μετάνοια** καί συνειδητὴ μετοχή τῶν τελουμένων, μιὰ Ἐκκλήσια πού ἀνέχεται κυριολεκτικὰ ξεγυμνωμένες «**νύμφες**», πού συμπράττει στὴ γελοιοποίησι τῶν θείων τῆς μυστηρίων, μιὰ τέτοια Ἐκκλήσια ὄχι ἀπλῶς **προδίδει** τὴν ἀποστολή τῆς, ἀλλὰ καί γίνεται **συνένοχος** γιὰ τὰ τρία τραγικά **Δ(έλτα)**.

Γι' αὐτὰ ὅμως στό ἐπόμενο.

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ἡ ἐλεημοσύνη τῶν φτωχῶν

Β' Κορ. ν' 1-2

Μία ἡ Ἐκκλησία

Τοπική Ἐκκλησία ἡ Κόρινθος. Ἐπῆρχαν πολλές τοπικές Ἐκκλησίες, πού θεμελιώθηκαν ἀπ' τὸν Παῦλο καί τούς λοιπούς Ἀποστόλους. Ἄδελφές ἐκκλησίες. Καμμία δέν ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὅλες συνεργούσαν στό ἔργο τῆς πίστεως, στό δρόμο τῆς ἐλπίδας, στὸν κόπο τῆς ἀγάπης.

Ἡ ἀπλότεια καί τὸ ἀνεπίφθονο χαρακτήριζε τὴν πορεία τῶν «ἀγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν». Ἡ ἐνότητά τους ἦταν δείγμα τῆς ἐνότητας «τοῦ σύμπαντος κόσμου». Στούς μετέπειτα αἰῶνες, ὁ κοσμικός χαρακτήρας, πού δόθηκε σέ θεομους καί ἐκκλησιαστικές διοικήσεις, ἐπέφεραν τὰ δεινὰ ἐξ αἰτίας τῶν λεγομένων ἐκκλησιαστικῶν δικαιοδοσιῶν καί τῶν ποικίλων πρωτείων.

Οἱ ἱ. Κανόνες γιά λόγους εὐταξίας καί ποιμαντικῆς μέριμνας ὥρισαν βέβαια τὰ τῶν πατριαρχείων καί τῶν ἐπισκοπῶν.

• Ὅταν ὅμως ταπεινοὶ πρεσβύτεροι καί ἐπίσκοποι διακονοῦν στίς κατά τόπους ἐκκλησίες, οὐδέν πρόβλημα. Ὅλοι ζοῦν ὡς δικά οἱ Κύριου καί μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος. Ὁ ἐγώισμός ἀτόμων κατασκεύασε ἐκκλησίες «πρωτόθρονες», «μητέρες» καί «θυγατέρες», ἀποστολικές καί μεταποστολικές, μητροπολιτικές καί ἀρχιεπισκοπικές. Ὁ ἐγωισμός εἰσέγαγε ὄρους, ὅπως «κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας», «ἡγήτης τῆς Ὀρθοδοξίας» κ.λπ.

• Ὅταν ἐπιστρέψουμε στήν ἀπλότητα τῶν κατά τόπους ἐκκλησιῶν, ὅπως προβάλλουν στά θεοπνευστα κείμενα, τότε ὁ κόσμος θά σαγηνευτῆ ἀπὸ τὸ εὐλογημένο σύνολο, πού διαθλά τὴν ἀγάπη του σ' ὅλους τούς τόπους, μ' ὅλους τούς τρόπους, σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους. Τότε θά ζοῦμε τὴ μία Ἐκκλησία, μέ τίς οἰκουμηνικές διαστάσεις, ἀλλά καί τίς τοπικές διακονίες καί τὴν ἐξατομίκευσι τῆς διαποιμάνσεως.

Χάρισμα ἡ ἐλεημοσύνη (στ. 1)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, θέλοντας νά ὠθήσῃ τούς χριστιανούς τῆς Κορίνθου στό σπουδαῖο ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης, προβάλλει ὡς παράδειγμα τὴν τοπική ἐκκλησία τῆς Μακεδονίας. «Γνωρίζω ὑμῖν, ἀδελφοί, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δεδομένην ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας» (στ. 1). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Σὰς πληροφοροῦν ἄρα, ἀδελφοί, γιά τὴ μεγάλη χάρι τοῦ Θεοῦ, πού δόθηκε στίς ἐκκλησίες τῆς Μακεδονίας».

• Τὸ σημαντικώτερο στό θέμα τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς κορυφαίας τῶν ἀρετῶν, εἶναι ὁ χαρακτηρισμός, πού προσδίδεται ἀπὸ τὸν Παῦλο. Τὴν ἀποκαλεῖ «**χάρι**». «Γνωρίζω δέ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ...»

Πληροφορεῖ γιά ἓνα θαῦμα τῆς χάριτος, ὅπως τὸ βίωσαν οἱ χριστιανοὶ τῆς Μακεδονίας, τῆς Θεσσαλονίκης, τῶν Φιλίππων, τῆς Βεροίας. Ἐμεῖς πιθανόν νά διηγούμασταν καταπληκτικὰ κατὰ τὴν ἀποψὶ μας γεγονότα καί λόγια κάποιου χαρισματοῦχου τῆς Μακεδονίας. Καί θά τὰ κυκλοφορούσαμε καί σέ βιβλία.

Γιά τὸν Παῦλο τὸ πρῶτο χάρισμα εἶναι ἡ ἀγάπη, ὅπως λειτουργεῖ ὡς προσφορά.

• Ἄν ὑπερηφανευτῆ κάποιος γιά τὴν ἐλεημοσύνη του, ὄχι ἀπλῶς χάνει τὸ μισθὸ του, ἀλλὰ καί καταδικάζεται ὡς κενόδοξος.

□ Κάτι τὸ ξένο, τὸ παρουσιάζει ὡς δικό του.

□ Κάτι, πού εἶναι ὑποχρεωμένος νά τὸ κἀνῃ, τὸ παρουσιάζει ὡς δικό του κατὸρθωμα.

□ Κάτι, πού τὸ κάνει, διότι ὁ Θεὸς τὸν φωτίζει, τὸ ἐμφανίζει ὡς δική του ἐπιτυχία.

Γιά τὸ χάρισμα δέν μορεῖς νά ἐπαίρεσαι. Πολύ δέ περισσότερο γιά τὸ χάρισμα τῆς ἀγάπης καί τὴ χάρι τῆς ἐλεημοσύνης. Ἀπλῶς γίνεσαι ἀγωγὸς μεταφορᾶς τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ καί στοὺς ἄλλους.

● Έγκωμιάζει ο Παῦλος τήν ἐλεημοσύνη τῶν Μακεδόνων, γενικά, ὄχι ἀτομικά καί ὀνομαστικά. Ἐμεῖς σήμερα σπεύδουμε νά ἐγκωμιάσουμε ὡς μεγάλους εὐεργέτες πρόσωπα, πού κάποτε ἀπό τόν ἄδικο πλοῦτο τους προσφέρουν χρήματα καί γιά ἐκκλησιαστικά ἔργα ἢ φιλανθρωπία. Καί ἀπαιτοῦν τήν προβολή τους ὡς μεγάλων δωρητῶν! Νά γραφῆ τό ὄνομά τους κάτω ἀπό εἰκόνες ἢ σέ τιμητικές πλάκες!

● Δέν ὑπάρχει χειρότερη παραμόρφωσις τῆς πανέμορφης κόρης, πού λέγεται ἐλεημοσύνη. Εἶναι σάν νά τήν παίρνης ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ καί νά τήν πετᾷ στήν ἀγκαλιά τοῦ Σατανᾶ. Ὁ Κύριος τήν ἐλεημοσύνη, τήν συνδυάζει μέ τήν ταπεινοφροσύνη. «Μή γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου» (Μαθ. στ' 3).

Νά μῆς στήν κόλασι μέ εἰσιπήριο κάποια σατανική ἐλεημοσύνη; Φοβερό! Ὅσοι γιά τά καλά τους ἔργα ἐπιδεικνύονται ἢ εἰσπράττουν τόν ἔπαινο σ' αὐτή τή ζωή, «ἀπέχουσι τόν μισθόν αὐτῶν» (Μαθ. στ' 2. Λουκ. στ' 24).

Δέν ἐγκωμιάζει, λοιπόν, ὀνομαστικά τούς ἐλεήμονες ὁ Παῦλος, ἀλλά γενικά, ὡς ἐκκλησιαστικό σῶμα. Αὐτή τή χάρι πρέπει νά ἔχουν οἱ ἐκκλησίες, οἱ ἑνορίες, οἱ μονές, οἱ ἀδελφότητες. Τή χάρι τῆς ἀγάπης καί τῆς προσφοράς.

● Ἐγκωμιάζει τούς Μακεδόνες ὁ Παῦλος, προβάλλοντάς τους πρὸς μίμησι καί στούς Κορινθίους, καί γιά ἄλλο λόγο.

Ἀπό τό ὑστέρημα (στ. 2)

Δέν ἦσαν πλούσιοι. Ἦσαν φτωχοί. Εἶχαν περάσει δοκιμασίες. Ἡ Ρωμαϊκή ἐξουσία τους εἶχε πάρει ὅλες τίς πηγές ἐργασίας, ὅπως τά μεταλλεῖα καί τά κτήματα. Καί ἐπί πλέον οἱ Μακεδόνες χριστιανοί μέ τούς ἀπνεῖς διωγμούς ἐναντίον τους εἶχαν γίνει ἀκόμα φτωχότεροι.

Καί τί μ' αὐτό; Ἡ οἰκονομική φτώχεια δέν κάνει φτωχιά καί τήν καρδιά. Ὅσο φτωχότερος εἶναι ὁ ἀγαθός ἄνθρωπος, τόσο πλουσιώτερος εἶναι σέ αἰσθήματα καί συναισθήματα.

● Πλούσιος στήν πίστι. Παραδομένος πέρα γιά πέρα στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

● Πλούσιος σέ ἐλευθερία, ἀφοῦ εἶναι ἀπεξαρτημένος ἀπ' τήν ὕλη.

● Πλούσιος σέ συμπάθεια, ἀφοῦ ὡς φτωχός κατανοεῖ περισσότερο τίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων.

Γι' αὐτὸν τόν ὠραῖο πλοῦτο τῆς ψυχῆς, πού διέθεταν οἱ χριστιανοί τῆς Μακεδονίας καί ξεχείλιζε, κάνει λόγο στή συνέχεια ὁ Παῦλος: «Ὅτι ἐν

πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περισσειά τῆς χαρᾶς αὐτῶν καί ἡ κατά βάθους πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν εἰς τόν πλοῦτον τῆς ἀπλότητος αὐτῶν» (στ. 2). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Σᾶς πληροφωρῶ, ὅτι, παρά τῇ μεγάλῃ δοκιμασίᾳ τῆς οἰκονομικῆς στερησίσεως, ἡ μεγάλη προθυμία τους καί ἡ βαθείά τους φτώχεια ξεχείλισαν γιά νά σχηματίσουν τόν πλοῦτο τῆς γενναιοδωρίας τους».

Οἱ πολλοί ἰσχυρίζονται:

— *Ἐγώ ἔχω ἀνάγκη νά μοῦ κάνουν ἐλεημοσύνη. Δέν φτάνουν αὐτά πού ἔχω νά ζήσω ἐγώ καί τά παιδιά μου. Θά δώσω καί σ' ἄλλους;*

Εἶσαι φτωχός; Φτωχότερος ἀπό τί χήρα, πού ἐγκωμιάσε ὁ Κύριος; Τά πολλά, πού ἔβραζαν οἱ πλούσιοι στό γαζοφυλάκιο, δέν Τόν θαμπώνουν. Ὁ θαυμασμός Του ἐστιάζεται στά δύο λεπτά τῆς χήρας. «Πάντες ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον αὐτῆ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν ἔβαλεν, ὅλον τόν βίον αὐτῆς» (Μάρκ. ιβ' 43-44).

Ὅλα τά ἐπιχειρήματα τοῦ τύπου «δέν ἔχω», τά ἀπορρίπτει ἐκεῖνη ἡ ἀνώνυμη χήρα, μέ τήν ἀνεπιτήδευτη ἐλεημοσύνη τῆς:

● Περισσότερα πάντως ἀπό ἐκεῖνην ἔχεις.

● Κρατᾷς γιά νά τά «βγάλῃς πέρα»; Ἐκεῖνη δέν κράτησε τίποτε γιά τόν ἑαυτό τῆς. Δέν εἶχε περιουσία. Εἶχε ὅμως τήν οὐσία τῆς πίστεως. Δέν κρατοῦσε χρήματα. Κρατοῦσε ὅμως σφικτά στήν καρδιά τῆς τό θησαυρό τῶν ἀγαθῶν.

● Νά δώσουν αὐτοί, πού ἔχουν; Ὅσα δίνονται ἀπ' τό περισσευμα, δέν εἶναι ἐλεημοσύνη. Πιθανόν νά ἔχουν τό στοιχεῖο κάποιας δικαιοσύνης, δηλαδή ἐπιστρέφουν μέρος ἀπ' αὐτά, πού δέν εἶναι δικά τους καί τᾶχουν μέ ἀδικίες.

Μερικοί λένε:

— *Ὅσοι ἔχουν λίγα, εὐκόλα τά δίνουν. Δέν τοὺς στοιχίζουν καί πολύ!*

Ἡ ὀλιγοπιστία, ἀπ' τήν ὁποία εἶναι παγιδευμένοι φτωχοί καί πλούσιοι, κάνει, ὥστε ὅσο λιγώτερα ἔχεις, τόσο στενότερα νά τά βλέπῃς.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος ἐγκωμιάζει τούς φτωχοὺς Μακεδόνες γιά τόν πλοῦτο τῆς ψυχῆς τους, γιά τό περισσευμα τῆς ἀγάπης τους. «Ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περισσειά τῆς χαρᾶς αὐτῶν καί ἡ κατά βάθους πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν εἰς τόν πλοῦτον τῆς ἀπλότητος αὐτῶν» (στ. 2).

● Λίγα τά οἰκονομικά. Πολλά τά αἰσθήματα.

● Φτωχοί σέ χρῆμα. Πλούσιοι σέ πνεῦμα.

Ὅλοι εἴμαστε ὀφειλέτες στήν ἐλεημοσύνη. Προσφέροντας ἀπὸ τό ὑστέρημα, ἐξασφαλίζουμε τό περισσευμα τοῦ Θεοῦ.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Μόνο ὁ Ἐσταυρωμένος!

Γταυρός περί σταυροῦ εἶναι γιά τόν ἀπόστ. Παῦλο τό κήρυγμα. Ξέρει τί στοιχίζει νά μιλάη γιά τό σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Ξέρει, ὅτι στόν κόσμο ὄλο τίποτε ἄλλο δέν ὑπάρχει, πού μετρά στήν ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας καί τῆς αἰώνιας ζωῆς, παρά μόνο ὁ Σταυρός.

Γιά τόν Παῦλο ἓνα εἶναι τό θέμα τοῦ κηρύγματος: Ὁ Σταυρός, ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς: «Οὐκ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰ μή Ἰησοῦν Χριστόν, καί τοῦτον ἔσταυρωμένον» (Α' Κορ. α' 2). Ὅλα σέ δεύτερη θέσι. Πρῶτος ὁ Ἐσταυρωμένος.

• Ἦταν προσωπική του ἐπιλογή καί πίστις. Σάν νά ἔλεγε στους Κορινθίους:

— Γνωρίζω πολλά, ἀλλά τώρα δέν θέλω νά γνωρίζω τίποτε ἄλλο, παρά μόνο τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν ἔσταυρωμένο. Μή μοῦ μιλάτε γιά ἄλλες ἀγάπες. Μιά ἀγάπη ἀξίζει νά θαυμάζουμε καί νά ἐγκολπωνώμαστε: Ὁ ἔσταυρωμένος. Εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς ἀγάπης. Καί σέ σᾶς θά μιλάω μόνο γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Τόν Ἰησοῦ προβάλλει. Κήρυκας Χριστοῦ εἶναι, ὄχι ρήτορας τοῦ κόσμου.

Πρεσβευτής τοῦ Ἰησοῦ (Β' Κορ. ε' 20. Ἐφεσ. στ' 20) εἶναι, ὄχι συνήγορος ἢ διαφημιστής ἀνθρωπίνων συστημάτων.

• Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔγινε ἀνθρώπος, γιά νά σταυρωθῆ «ὑπέρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν» (Α' Κορ. ιε' 3). Δέν μιλάει, λοιπόν, ὁ Παῦλος, γιά κάποιον Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλά γιά τόν συγκεκριμένο Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι «ἐσταυρωμένος».

• Χριστός, πού δέν εἶναι ἔσταυρωμένος, δέν εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης.

• Χριστός, πού δέν εἶναι ἔσταυρωμένος, δέν εἶναι ὁ σωτήρας καί λυτρωτής.

• Χριστός, πού δέν εἶναι ἔσταυρωμένος, εἶναι Χριστός... ἀχρηστος!

Σάν νά λέη ὁ Παῦλος:

— Ὅποιος σᾶς κηρύξη ἄλλο Χριστό, νά μή τόν δεχθῆτε. Ὅποιος σᾶς κηρύξη ἄλλο εὐαγγέλιο, διαφορετικό ἀπ' αὐτό πού ἐγώ σᾶς κήρυξα, νά τόν διώξετε. Ὅποιος ἀλλοιώνει τό πρόσωπο καί τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, αὐτός «ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α' 8).

• Χριστός ἔσταυρωμένος!

□ Ἡ ἐσχάτη ταπείνωσις!

□ Ἡ ὑψίστη ἀγάπη!

□ Ὁ μονόδρομος τῆς σωτηρίας μας!

□ Τό γλυκύτερο κήρυγμα τοῦ Παύλου!

□ Τό κέντρο τῆς Ἐκκλησίας!

□ Ὁ ἔρωτας τῶν ἀγίων!

Συναισθηματική φόρτισις!

Δυσικά καί ὁ ἐλεγκτής ἐλέγχεται, καί ὁ κρίνων κρίνεται, καί ὁ δικαστής δικάζεται, καί ὁ δάσκαλος βαθμολογείται, καί ὁ καθηγητής ἀξιολογεῖται, καί ὁ ἀστυνομικός λογοδοτεῖ, καί ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἐπανεξετάζεται.

Αὐτά ὄλα δέν σημαίνουν, ὅτι καταρ-

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικῶ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

γούμε τον **έλεγκτή** ή καταργούμε τό δάσκαλο ή καταργούμε τον φοροεισπράκτορα. Σέ όλες τίς κλίμακες τής ζωής, δημόσιας και ιδιωτικής, πάντα θά υπάρχουν οί **ελέγχοντες** και οί ελεγχόμενοι, οί δάσκαλοι και οί διδασκόμενοι, οί έφοριακοί και οί φορολογούμενοι, οί πολίτες και «οί έν έξουσία όντες», προς τους όποιους όφείλεται ύπακοή (Ρωμ. ιγ' 1).

Όταν ό κρίνων ή ό έλέγχων ή ό αξιολογών κάνει **κατάχρησι** τής μικρής ή μεγάλης έξουσίας του, τότε ύφίσταται και κριτική και διαμαρτυρία και κυρώσεις.

- Συνέβη ένα τραγικό περιστατικό. Σέ τρόλλευ προς τό Περιστέρι - Άθηνών, στίς 16 Αύγουστου, άνοιξε έν κινήσει μία πόρτα και ένα **19χρονο παλληκάρι**, προσπαθώντας νά πηδήξει έξω, σκοτώθηκε. Συγκλονίστηκε ή κοινή γνώμη. Δέν μάς περισσεύουν δά τά παλληκάρια στον τόπο μας, γιά νά τά συλλέγουμε νεκρά!

- Χωρίς αίτια πήδηξε τό παλληκάρι; Όχι. Αίτια ό έλεγχος **είσιτηρίων**. Δέν είχε είσιτήριο. Ό έλεγκτής, «νομοτύπως» ενεργώντας, θέλησε νά του κόψη πρόστιμο. Δέν είχε νά τό πληρώσει. Άκολούθησε διαπληκτισμός... Η κατάληξις τραγική.

- Εύκολα μπορεί κανείς και πάνω στο σκήνωμα του νεκρού **νά λαϊκίσει**, νά πολιτικολογήσει, νά προβή σέ γενικεύσεις, ή, στην καλύτερη περίπτωση, νά δαυλίσει τήν ήδη συγκινησιακή φόρτισι.

Μήπως χρειάζεται προσοχή και αυτοσυγκράτησις;

- Άκόμα πιο εύκολα είναι νά ριχτούν από άκραιο στοιχεία **αναρχικά συνθήματα**, σάν αυτά πού ρίχτηκαν, και μάλιστα διαδικτυακά: «*Η αναρχία δέν είναι βία*» — «*Κρεμάστε τον έλεγκτή*» — «*Μή πληρώνετε είσιτήριο!*»

Αυτά όλα θά έλυναν τό πρόβλημα; Θα επανέφεραν στή ζωή τον 19χρονο, ή θά κάλυπταν τό ποσό των 375 εκατομμυρίων ευρώ, όσα είναι τά λειτουργικά έξοδα του ΟΑΣΑ (άστικές συγκοινωνίες) τό πρώτο δεκάμηνο του 2012;

- Φυσικά μία ανθρώπινη ύπαρξι δέν αξίζει μόνο **375 εκατομμύρια ευρώ**, πολύ

περισσότερο δέν εκτιμάται ή **άτίμητη** ζωή μέ τήν τιμή ενός είσιτηρίου (1,40 €).

Άλλά γιατί γιά χιλιάδες παιδικές ζωές, πού σκοτώνονται (μέ τίς **έκτρώσεις**), πριν άνοιξη ή πόρτα τής ζωής, συγκινησιακή φόρτισις καμμά δέν παρατηρείται;

- Δέν θά κρίνουμε έδώ, άν ό έλεγκτής ήταν πιεστικός και έριστικός και δέν κάμφθηκε σέ παρακλήσεις του παλληκαριού ή δέν δέχτηκε πρόθεσι έπιβατών νά πληρώσουν εκείνοι τό είσιτήριο. Δέν θά έρευνήσουμε έμεις τό πώς άνοιξε ή πόρτα και σκοτώθηκε τό παλληκάρι.

Θά ρωτήσουμε όμως:

Άν μία **δασκάλα** βγάλη από τήν τάξι ένα μαθητή και εκείνος βγαίνοντας παραπατήση στή σκάλα και τραυματιστή θανάσιμα, θά έξαγάγουμε τό συμπέρασμα, ότι δέν χρειάζονται οί... δάσκαλοι;

- Γιά κάθε τραγικό γεγονός εκφράζεται ή **συμπάθεια**. Άλλ' άς μή άποθρασυνθούμε όσοι στους σταθμούς του Μετρό περιμένουμε νά πάρουμε τή σκυτάλη τής **κλοπής** από προηγούμενο έπιβάτη, πού μάς... χαρίζει (δικό του άραγε είναι;) τό χτυπημένο είσιτήριο, άφου ισχύει γιά μιάμιση ώρα!

- Άν είχαμε τον αυτοέλεγκχο τής **συνειδήσεως**, τό φόβο του Θεού, τήν **τιμιότητα**, δέν θά χρειαζόταν ό έλεγκτής. Τώρα όμως!...

Συναισθηματισμοί ή Θεολογία;

Η άσχα και έπιτάφιος δέν πάνε μαζί. Η Πάσχα έχουμε ή έπιτάφιο θρήνο και έπιτάφιο κουβούκλιο. Άπό τή μιά μεριά άποκαλούν πολλοί (και εκκλησιαστικοί) τήν Κοίμησι τής Υπεραγίας Θεοτόκου «*Πάσχα του καλοκαιριού*», και από τήν άλλη ψάλλουν (**αυθαίρετα**) εγκώμια **έπιταφίου θρήνου** στην Παναγία.

- Άπό τή μιά μεριά ό ιερός ύμνογράφος άποκαλεί «**ένδοξον**» τήν Κοίμησι και βεβαιώνει τήν αναστάσιμη χαρά άγγέλων και ανθρώπων: «*Τη ένδόξω Κοιμήσει σου ούρανοί έπαγάλλονται και άγγέλων γέγηθε τά στρατεύματα*» (αϊνος εορτής). Και από τήν άλλη (πάλι αυθαί-

ρετα) στήνουν στό κέντρο τῶν Ναῶν ξύλινους μεγαλοπρεπεῖς (πανάκριβους) **ἐπιταφίους**, καί ἐκεῖ τοποθετοῦν μιά ξύλινη Παναγία («κοιμωμένη») ἢ κάποιον πολυτελέστατο βελούδινο ἐπιτάφιο μέ τή μορφή της, κατ' ἀπομίμησι τοῦ ἐπιταφίου τῆς Μεγ. Παρασκευῆς.

• Ἀπό τή μιά μεριά μερικοί (αὐθαίρετα καί πάλι) λένε, ὅτι, ἀφοῦ εἶναι Πάσχα ἢ γιορτή τῆς Κοιμήσεως, καταλύουμε καί κρέας (ἄν πέση Τετάρτη ἢ Παρασκευή), καί ἀπό τήν ἄλλη σέ τέτοια πασχαλινή πανηγυρι ψάλλουν (αὐθαίρετα) ὕμνους, γεμάτους **γλυκανάλατους συναισθηματισμούς** καί θρησκευτικούς λυρισμούς!

᾿Ωστε μέ ἐπιτάφιο (Μεγ. Παρασκευή, δηλαδή) τρῶμε... κρέας!

Γενικά τό πρόβλημα εἶναι σοβαρό.

• Ποῖος εἰσήγαγε τήν **καινοτομία** τῶν ἐγκωμίων καί τοῦ ἐπιταφίου τῆς Παναγίας; Ἡ Ἐκκλησία στή μακραίωνα παράδοσί της δέν γνωρίζει τέτοιες τελετές καί ὕμνωδιες.

Τά ἐγκώμια τῆς **Μεγ. Παρασκευῆς** ἐμπεριέχονται στά ἐπίσημα λειτουργικά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκεκριμένα συνοδικῶς. Στό **μηναῖο τοῦ Αὐγούστου**, ὅπου οἱ ὕμνοι τῆς Κοιμήσεως καί τά σχετικά ἅγιογραφικά ἀναγνώσματα, δέν γίνεται καμμιά ἀναφορά σέ ἐπιτάφιο καί ἐγκώμια στήν Παναγία.

• Ποῖος εἰσήγαγε τήν **καινοτομία**; Λένε, ὅτι κάποιος ἅγιοταφικός μοναστήρι κατασκεύασε τά σχετικά ἐγκώμια. Καί ἐπειδή συναισθηματικά ἀρέσουν, τά πήραν καί τά ἔφεραν καί στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Σιγά-σιγά δέ πάει νά γενικευθῆ ἢ **ἀλλοίωσις** τῆς γιορτῆς τῆς Κοιμήσεως.

Εὐτυχῶς, πού ἀρκετοί Μητροπολίτες ἀντιστέκονται καί κρατοῦν τή **θεολογική σοβαρότητα** τῆς γιορτῆς.

• Ρέπουμε σέ θρησκευτικές φιγούρες καί σέ **«ἐφέ»**. Βρῆκαν, λοιπόν, τήν εὐκαιρία νά καλυφθῆ ἡ ποιμαντική κουφότητα καί ἡ θεολογική ἀπουσία μέ ἀνύπαρκτους ἐπιταφίους καί ἀνόητους θρήνους.

Καλοῦν δέ καί τήν «**μπάντα**» νά παιανίζη καί τούς ἐπισήμους νά παρίστανται καί ὀργανώνουν... **περιφορά ἐπιταφίου** μέσα στό καλοκαίρι!

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὕστερα ἀπό τή φετινή κατάχρησι τῶν **θρησκευτικῶν αὐθαιρεσιῶν**, θά ὑποδείξη, ὅπως πιστεύουμε, τά δέοντα.

• **Κοίμησι** ἔχουμε. Δέν ἔχουμε θάνατο. Στό θάνατο θρηνοῦν οἱ «**μή ἔχοντες ἐλπίδα**» (Α' Θεσ. δ' 13). Στήν Κοίμησι ἀγάλλονται οἱ πιστοί. Ὅταν μάλιστα ἡ Κοίμησις γίνεται **Μετάστασις**, ὅπως γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία γιά τό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἰντερνετισμός!

Ἐτσι ἔχει ὀνομασθῆ ἡ νέα ἀσθένεια, πού πλήττει τούς περισσότερους, ἰδιαίτερα ὅμως καί πιό ἐπικίνδυνα τά παιδιά καί τούς νέους. Τά στατιστικά στοιχεία εἶναι φρικιαστικά:

• Τό **90%** τῶν **παιδιῶν καί τῶν νέων** ἔχουν ἐξαρτηθῆ ἀπό τόν **ὑπολογιστή**.

• Περισσότερο ἀπό **τρῆς ὥρες** τήν ἡμέρα βρίσκονται μέ τά μάτια κολλημένα (κυριολεκτικά) στήν ψηφιακή ὀθόνη, πού δέν εἶναι μόνο ἡ τηλεόρασις, οὔτε μόνο ὁ ἐπαγγελματικός ὑπολογιστής, πού τυχόν ἔχουν οἱ μεγάλοι στό σπίτι, οὔτε μόνο ὁ φορητός ὑπολογιστής (λάπτοπ), ἀλλ' εἶναι καί ἄλλες ἠλεκτρονικές συ-

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἄν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2013**.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

σκευές, και ιδίως τὰ **ἀκριβά κινητά τηλέφωνα**, πού διαθέτουν εύκολη διείσδυσι στό **διαδίκτυο**.

- Πολλά παιδιά έχουν τόσο πολύ έθισθη στή χρῆσι τοῦ **ιντερνέτ**, ὥστε ἡ ἠλεκτρονική τους **ἐξάρτησις** τὰ ἔχει ὀδηγήσει στό **Νοσοκομείο**. Μαζί μέ τή βαρειᾶς μορφῆς **ἐξάρτησι** τὰ παιδιά αὐτά (περίπου 100 μικροί μαθητές) ἐμφανίζουν συμπτώματα ἀποβλακώσεως, ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, σουπερ φανταστικῆς μεγαλομανίας, βιαιότητας καί ἐπιθετικότητας.

- Ποίος ὠδήγησε τὰ παιδιά στήν ἠλεκτρονική **ἐξάρτησι**, στόν **ιντερνετισμό**;

- Γιατί οἱ **γονεῖς** ἀνέχονται τήν καταστροφή τῶν παιδιῶν τους; Μόνο ἀνέχονται; Αὐτοί εἶναι οἱ μεγάλοι ἔνοχοι.

Κάποτε, γιά νά καλύψουν τό κενό τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης καί γαλήνης, τοὺς ἀγοράζουν τὰ πιό ἀκριβά ψηφιακά.

Ἄλλοτε **διαζευγμένοι** γονεῖς συναγωνίζονται, ποιός θά «ἐξοπλίση» τό παιδί μέ τό πιό σύγχρονο κινητό καί τό πιό προχωρημένο πρόγραμμα στους ὑπολογιστές.

Καί ἄλλοτε, προκειμένου νά ἐπικρατήσῃ ἡσυχία στό σπίτι, ὠθοῦν τὰ ζωηρά (ἄτακτα!) παιδιά στό **διάβολο τῶν ἠλεκτρονικῶν παιχνιδιῶν**, γιά νά τοὺς τρώῃ τό χρόνο, τὰ μάτια, τήν προσοχή, τό μυαλό, τήν ψυχὴ τους.

- Οἱ γονεῖς ἄς καταλάβουν κάτι:

Ὅταν στό σπίτι ἀπό τὰ ζωηρά παιδιά (ιδίως ὅταν εἶναι πολλά) ἐπικρατῆ φασαρία καί παιδικὸς τσακωμός, νά εἶναι... εὐχαριστημένοι!

Ὅταν ἐπικρατήσῃ στό σπίτι ἡσυχία, τότε νά ἔχουν... **ἀνησυχία!**

- **Ἡσυχία** παιδιοῦ στό σπίτι σημαίνει: Ἡ ἀπουσία του ἀπό τό σπίτι καί ξενύχτι ἔξω, ἢ... προσευχή τοῦ παιδιοῦ μέ ἀπόλυτη προσήλωσι στόν **ἠλεκτρονικό θεό**, πού λέγεται **ιντερνέτ!**

- **Θαῦμα!** Τό **μεγαλύτερο θαῦμα** στίς μέρες μας εἶναι ὁ νέος ἢ ἡ νέα, πού **ἀντιστέκονται** στόν πειρασμό τοῦ **ιντερνέτ** μέ τόσα προκλητικά πορνό! Γιά τό θαῦμα αὐτό ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἀγωγή καί εἰδικὴ ἀγάπη.

Ἄν τὰ παιδιά ἀγαπήσουν τόν Ἰησοῦ

Χριστό, **μόνο γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό** θά νικοῦν τόν πειρασμό. Θά σωθοῦν ἀπό τόν φρικτό **ιντερνετισμό**.

Διωγμός σπουδαίου ἱεραποστόλου

Ἀντασθῆτε τόν **ἀποστ. Παῦλο** νά ἐκδιώκετε ὑπό τίς ἐξῆς συνθηκές: Ἐκλέγεται ἀπό κάποια σύνοδο ἐπίσκοπος σέ τοπικὴ Ἐκκλησία, πού ἴδρυσε ὁ **μεγάλος Ἀπόστολος**. Ἡ πρώτη ἐνέργεια τοῦ νεαροῦ ἐπισκόπου: Στέλνει γράμμα στόν Παῦλο καί τοῦ παραγγέλλει νά ἀφήσῃ τό ἔργο τοῦ Θεοῦ καί «**νά ἐπιστρέψῃ στή Μονὴ τῆς μετανοίας του!**»!

- Δέν εἶναι φανταστικό τό παράδειγμα. Μιμητῆς τοῦ ἀποστ. Παύλου ὁ **ἀρχιμανδρίτης Θεολόγος Χρυσανθακόπουλος**, Κατέβηκε ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος στήν Ἀφρική καί μέ τὰ χαρίσματα πού τοῦ ἔχει δωρίσει ὁ Κύριος (εἶναι καί ἀρχιτέκτων), σέ λίγο χρόνο κυριολεκτικά «ἔστησε» ἐκ τοῦ μηδενός τήν ὀρθόδοξο τοπικὴ Ἐκκλησία στό Μπραζαβίλ (τοῦ Κογκό).

- «**Τό ἔργο του ἀναγνωρίζεται ἀπό ὄλους, ὡς πρὸς τὴν ποσότητα, ὡς πρὸς τὴν ποιότητα καί ὡς πρὸς τό ἀθόρυβον καί ἄοκνον τοῦ χαρακτήρος του. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἀγίου Μάρκου στέκεται ἀπέναντί του, ἔσαι εὐγνωμονοῦσα γιά αὐτό.**»

Αὐτὰ λέχτηκαν σέ ἐπίσημη στιγμή ἀπὸ ἐκπρόσωπο τοῦ Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας. Νά σημειωθῆ, ὅτι ὁ π. Θεολόγος ἴδρυσε πολλές ἐνορίες, **σχολεῖο** μέ 350 παιδιά, **ὄρφανοτροφεῖο** μέ 37 ὄρφανά, κίνησι **Νεότητος, ραδιοφωνικό σταθμό** κ.ἄ.

- Ἀντί ὅμως τοῦ π. Θεολόγου, ὠρίμου καί σέ ἡλικία, ἐξελέγη ἐπίσκοπος τῆς νέας περιοχῆς Παντελεῆμων τις Ἀράθυμος.

Καί ὁ π. Θεολόγος; Ἐλαβε ἐντολὴ νά ἐγκαταλείψῃ τό ἔργο. «**Παραγγέλλομεν ὑμῖν ὅπως ἐπανακάμψῃτε ὡς οἶον τάχιστα εἰς τὴν Μονὴν τῆς μετανοίας ὑμῶν.**»

- Ἄς φύγῃ, λοιπόν, ὁ Παῦλος, ἐπειδὴ ἐνοχλεῖται νεαρός τις. Ὡς πρὸς δέ τὴ Μονή, μᾶλλον ὁ παραγγείλας καί τό ὄργανό του ἔχουν ἀνάγκη **Μονὴ μετανοίας**.

—**Παῦλε ἀπόστολε (ἐν προκειμένῳ, π. Θεολόγε), δέν σέ διώχνει ὁ Νέρων...**

Ἄνοχή καί συνενοχή

Η κακῶς ἐννοουμένη ἀνοχή σέ θέματα ἀλλοιώσεως τοῦ ἡθους τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργοῦν κακὸ προηγούμενο. Κατοχυρώνουν ἕνα «στάτους κβό», μία κατάστασι, πού θά ἰσχύη τοῦ λοιποῦ σάν ἕνας τρόπος ζωῆς.

Αὐτό συμβαίνει καί στήν ἐποχή μας.

- **Ἡ πορνεία** π.χ. ἄλλοτε ἦταν κρυφή καί κατακριτέα πράξις.

- **Σιγά-σιγά** ἡ πορνεία τελεῖται ἀνενόχλητα. Οἱ μνηστευμένοι (ἀρραβωνιασμένοι) π.χ. στίς περισσότερες περιπτώσεις συζοῦν, λές καί εἶναι παντρεμένοι! Χωρίς καμμιά κατακραυγή, ζοῦν ἄνετα κατὰ πορνικό τρόπο.

- **Καί ὄχι μόνο.** Κάθε «φιλική!» σχέσις ἀνάμεσα σέ ἕνα ἀγόρι καί σ' ἕνα κορίτσι, καταλήγει τίς περισσότερες φορές σέ σαρκικές (σεξουαλικές) σχέσεις. Τό ἀνέχονται δέ ὅλοι. «*Εἶναι τό κορίτσι μου*», ἀκοῦς καί λέει ὁ νεαρός, πού ζῆ σάν νά εἶναι παντρεμένος. «*Εἶναι τό ἀγόρι μου*», λέει ἀντίστοιχα καί τό κορίτσι! Ἀκόμα καί χριστιανικές οἰκογένειες ἀνέχονται τήν πορνική αὐτή κατάστασι.

- **Στή συνέχεια** ἡ πορνεία, ἀπό ἀποδεκτή, γίνεται καύχησις.

- **Καί ἀφοῦ** ἡ πορνεία, ἰδίως μέ τίς προγαμιαῖες σχέσεις, ἔχει παντοῦ ξαπλωθῆ, ἔρχεται μετά ἡ θεωρητικῆ της κάλυψις. Πολλοί, δηλαδή, ὑποστηρίζουν τίς προγαμιαῖες σχέσεις καί... θεολογικά! Βρέθηκε δέ πρό ἐτῶν καί μητροπολίτης, πού δημόσια ἐκφράστηκε ὑπέρ τῶν προγαμιαίων σχέσεων!

- **Τό κακό** συνεχίζεται. Μετά τήν πορνεία, πού ἔχει καί «θεσμοθετημένα» σπίνια, ἔρχεται ἡ σειρά τῆς μοιχείας, πού καί αὐτή βρῖσκει νομοθετικῆ κάλυψι ἀπό τό κράτος, πού δέν φαίνεται νά ὑπολογίζη καί πολύ τήν ἠθική τοῦ Εὐαγγελίου.

- **Καί μετά τή μοιχεία** ἔρχονται τά ἀκόλαστα πάθη τῶν ὁμοφυλοφίλων, πού ἀπαιτοῦν κοινωνική ἀποδοχή, γιά νά μήν ὑπάρχη, λένε,... «*ρατσισμός*»!

Τό ἕνα φέρνει τό ἄλλο. Καί ὅλα αὐτά,

κυρίως διότι ἡ Ἐκκλησία δέν ἐνεργεῖ κεραινοβόλως.

- **Ἀλλοίμονο** ἂν σέ θέματα πίστεως καί ἠθικῆς ὑπάρχουν χριστιανοί, πού διαφωνοῦν μέ τό Εὐαγγέλιο καί τήν πρακτική τῆς πρώτης Ἐκκλησίας!

Εἶναι σάν νά διαφωνῆ κανεῖς, ὅτι τό σκοτάδι εἶναι σκοτάδι καί δέν ἔχει σχέση μέ τό φῶς. Εἶναι σάν νά διαφωνῆ τό παιδί, ὅταν ὁ πατέρας λέη νά σφραγίσουν τό «*βόθρο*»!

ἀντιρατσιστικός Νόμος!

Ἔιχα μιὰ συζήτηση τίς ἡμέρες αὐτές μέ ἕναν φίλο μου. Μοῦ ἐκθείαζε τὰ ἐκκλησιαστικά ρεπορτάζ, πού ἐλκύουν ὄχι γιά τό κείμενο, ἀλλά γιά τίς πολλές φωτογραφίες. Εἶπα, πῶς μέσα ἀπό ὅλα αὐτά τὰ χωρίς ὄρια “ἐκκλησιαστικά ρεπορτάζ” προβάλλεται τό πρόσωπο περισσότερο, παρά τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Καί γιά νά τοῦ ἀποδείξω τοῦ λόγου τό ἀληθές, κουβάλησα **περιοδικά Μητροπόλεων**, ὅπου βλέπεις τόν Σεβασμιώτατο νά λειτουργεῖ ἐκεῖ, νά ὀμιλεῖ ἀλλοῦ, νά ἐπισκέπτεται τό μέρος αὐτό κ.ο.κ.. Τοῦ ὑπέδειξα 2-3, νά καταλάβει τί ἐννοοῦσα...

Μάταια ὅμως! Ἐγώ τοῦ ἔδειχνα διαφορετικές ἀρχιερατικές στολές, πού καμάρωνε ὁ Δεσπότης, μά ἐκεῖνος τὰ δικά του.

—*Μά καί ὁ Μ. Βασίλειος, ὅταν λειτουργοῦσε, φοροῦσε λαμπρά ἄμφια!!!*

Ἀφήνω τὰ περιοδικά καί φέρνω τό ἡμερολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος:

—*Βρές μου ἕναν Βασίλειο, πού νά ἔχει δημιουργήσει μιὰ Βασιλειάδα στήν Μητρόπολή του...*

Ἀκόμα ψάχνει!

Ὡστόσο αὐτό τό φαινόμενο, δηλαδή τῆς **προβολῆς** τοῦ προσώπου, ξεκινᾷ ἀπό τὰ περιοδικά καί καταλήγει στά λεγόμενα ἐκκλησιαστικά sites - χωρίς νά ἐξαιρεῖται κάποτε καί αὐτό πού βρισκόμαστε. Στά περιοδικά καί στίς ιστοσελίδες, λοιπόν, δημοσιεύονται δελτία, πού συνοδεύονται ἀπό φωτογραφικό ὕλικό.

Ἄλλη φορά θά μιλήσουμε γιά τό θέ-

μα τῶν **ἀμφίων!** Ἄλλά, πές μου ἐσύ πού μέ διαβάξεις, ποιά εἶναι ἡ εἶδηση σέ ἕνα τέτοιο ρεπορτάζ; Ποιό εἶναι τό ἐπιτελούμενο ἔργο; Πῶς προβάλλεται; Μέ τήν ἐναλλαγή φωτογραφιῶν Ἄρχιερέων καί Ἱερέων ἐνδεδυμένων ἅπασαν τήν στολήν «τήν πρώτην», πού μόνο τήν ἐνίσχυση τῆς ἀνθρώπινης ματαιοδοξίας προάγουν;

Τελικά τό σωτηριολογικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τελειώνει ἐδῶ; Στό **πανηγύρι**; Βλέπεις νά ὑπάρχει πολιοῦχος Ἅγιος ἢ Ἑορτή σέ μιά πόλη, καί μαζεύονται καμμιά δεκαριά Ἄρχιερεῖς, πολλοί ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι **μεταφερόμενοι γιά φωτογραφίες**, καί διερωτῶμαι πότε βρίσκονται στή δική τους ἐπαρχία...

Διερωτῶμαι, ἂν τά ρεπορτάζ αὐτά ὠφελοῦν ἢ βλάπτουν, καί σέ ποιό βαθμό. Μιά σκέψη μέ βασανίζει: Ὑπάρχει κανείς, πού τοὺς συμβουλεύει νά ἐκτίθενται μέ τόν τρόπο αὐτό, ἢ τό κάνουν ἀπό μόνοι τους; Ἄν ἔχουν εἰδικό σύμβουλο καί τοὺς δίνει τέτοιες ἐπικοινωνιακές συμβουλές, νά τόν ἀπομακρύνουν τό συντομότερο. Ἄν ὅμως σύμβουλος εἶναι ὁ ἑαυτός τους, τότε...

Ἡ προβεβλημένη μέ τόν τρόπο αὐτό παρουσία δημιουργεῖ προϋποθέσεις ἑνός ἄτυπου ἐκκλησιαστικοῦ διαγωνισμοῦ γιά **τό καλύτερο ἀμφιο τῆς χρονιάς!**

Τό γεγονός πάντως εἶναι, ὅτι κανεῖς δέν διαβάξει τό συνοδευτικό κείμενο, μιᾶς καί τόν ἀπορροφᾷ ἢ προσεκτικῆ μελέτη τῶν φωτογραφιῶν! Τελικά ἡ ἔννοια τῆς εἰδήσεως -ἂν ὑπάρχει πραγματικῆ **εἶδηση!**- χάνεται στήν ἐναλλαγή τῶν πολλῶν φωτογραφιῶν. Ἐκμηδενίζεται καί ἡ οὐσία τῆς ἐνημέρωσης. Στή μνήμη τοῦ ἀναγνώστη μένουν οἱ μίτρες καί οἱ πατερίτσες, τά κεντητά, τά ἐγκόλπια, καί ὅλα αὐτά, πού μετά ἀπό κάποιον σημεῖο θυμίζουν τήν **λατέρνα**, πού κουβαλοῦσαν στήν πλάτη τους, στό ὁμώνυμο ἔργο, ὁ μακαρίτης ὁ Φωτόπουλος μαζί μέ τόν Αὐλωνίτη!

Ὅπου ὑπάρχει **πραγματικό ἔργο**, δέν ὑπάρχουν φωτογραφίες. Ἐκεῖ μιλοῦν τά γεγονότα. Ἀντιθέτως, ὅπου τό ἔργο εἶναι ἀνύπαρκτο, ὑπάρχει πληθώρα φωτογρα-

φιῶν! Τό πραγματικό ἔργο δέν προβάλλεται. Ἄπλᾳ ἐπιτελεῖται, καί μάλιστα **ἀθόρυβα**, χωρίς καμμιά διάθεση προβολῆς ἐκείνου πού τό ἐπιτελεῖ.

Τά ὑπόλοιπα, τό μόνο πού καταφέρνουν, εἶναι νά προβάλλουν τήν ἀνθρώπινη **ματαιοδοξία**, ἐπιβεβαιώνοντας τόν θυμόσοφο λαό, πού χαρακτηριστικά λέει: *“Τόν πλοῦτον πολλοί ἐμίσησαν, τήν δόξαν οὐδεῖς”*.

Στό παραπάνω δημοσίευμα τοῦ «AMEN» νά προσθέσουμε κάτι: *Γιατί πρέπει λείψανα καί εἰκόνες νά προσφέρουν τόν ὄβολό τους στή λιτάνευση τῆς ματαιοδοξίας καί μαροφιλοδοξίας μερικῶν Ἀρχιερέων; Κατ’ αὐτό τόν τρόπο, ἡ προβολή τοῦ φρικτοῦ ἐγωισμοῦ γίνεται καί προσβολή τῶν ἱερώων καί τῶν ὁσίων.*

Ρατσιστικός... ἀντιρατσιστικός Νόμος!

ντιρατσιστικός νόμος ἐτοιμάζεται. Πολλές οἱ συζητήσεις, οἱ ἀντιρρήσεις, οἱ προτεινόμενες ἀλλαγές καί βελτιώσεις του. Φυσικά ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ ἔχουν ἴσα δικαιώματα στή ζωή. Ὅποιαδήποτε **διάκρισις** συνιστᾷ προσβολή τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας. **Ἰσότημοι** ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ.

Ὑπάρχουν βέβαια ἀγαθὰ ἢ προσωπικά χαρακτηριστικά, πού ἡ προβολή τους δέν ἀποτελεῖ ρατσισμό. Π.χ.:

- Κοινό ἀγαθό δέν εἶναι γιά ὅλους ἡ ἴδια **Πατρίδα**. Καθένας ἔχει τή δική του Πατρίδα. Δέν εἶναι, λοιπόν ρατσισμός τό νά λέη ὁ ἕνας, «εἶμαι Ἑλληνας», ὁ ἄλλος, «εἶμαι Πακιστανός».

- Κοινό χαρακτηριστικό δέν εἶναι γιά ὅλους τό ἴδιο **χρῶμα**. Καθένας ἔχει τό δικό του χρῶμα. Δέν εἶναι, λοιπόν, ρατσισμός τό νά πῆς, «αὐτός εἶναι λευκός», ἢ, «αὐτός εἶναι μαῦρος». Ἡ ἴση ἀξία δέν σημαίνει ὁμοιομορφία.

- Κοινό γνώρισμα δέν εἶναι γιά ὅλους τό **φύλο**. Ὁ μέν ἀνήκει στό ἕνα φύλο, εἶναι ἄντρας, ἡ δέ ἀνήκει στό ἄλλο φύλο, εἶναι γυναίκα. Δέν εἶναι, λοιπόν, ρατσισμός τό νά μιλάη κανεῖς γιά τόν ἀντρικό ἢ τό γυναικεῖο ρόλο. Ὅπως δέν εἶναι

ρατσισμός τό νά κατηριάζη κάποιος τήν έκτροπή έκ τοῦ φυσιολογικοῦ, δηλαδή, τήν **ὁμοφυλοφιλία**.

Ρατσισμός εἶναι τό νά ἀποκλείουμε ἀπό τά **κοινά ἀγαθά** μερικούς ἀνθρώπους, λόγω τῆς διαφορετικότητάς τους.

● Κοινά ἀγαθά γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ὁ ἥλιος, τό νερό, ὁ ἀέρας, ἡ στέγη, τό ψωμί, ἡ ὑγεία, ἡ παιδεία, ἡ μόρφωσις, ἡ ἐλευθερία, ὁ πόλιτισμός.

● Ἀκόμα σπουδαιότερο: Κοινό ἀγαθό εἶναι ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**. Εἶναι ὁ Ἥλιος χωρίς σύνορα. Γιά ὅλους σαρκώθηκε, γιά ὅλους σταυρώθηκε, γιά ὅλους ἀναστήθηκε.

Εἶναι ρατσισμός, λοιπόν, τό νά ἀποκλείουμε, μέ τήν ἀδιαφορία μας καί τήν ἔλλειψι ἀγάπης μας, τό **ἕψιστο κοινό ἀγαθό**, τόν Ἰησοῦ Χριστό: νά Τόν ἀποκλείουμε ἀπό τοὺς ἀνθρώπους. Νά μή Τόν προσφέρουμε σέ ὅλους.

Σ' αὐτή τή βάσι τίθεται καί τό **πρῶτο ἀντιρατσιστικό σύνθημα**, πού ἀκούστηκε ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο καί πού καταργεῖ **οὐσιαστικά** τίς **διακρίσεις**: «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλληνας, οὐκ ἔνι δούλος ἢ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θήλυ πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 28. Κολοσ. γ' 11).

● Χωρίς τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν **Σωτήρα καί Ἀρχηγό**, ὁ ὁποιοσδήποτε ἀντιρατσιστικός νόμος θά ἱκανοποιη, μέ τίς στρεβλωτικές του ἐρμηνεῖες, προσωπικές καί ρατσιστικές ἀντιλήψεις. Καί, τό χειρότερο, θά ἀνέχεται τήν πιό φρικτή ἀδικία τοῦ πιό βίαιου καί **ἐγκληματικοῦ ρατσισμού**.

Ἐξηγούμαστε:

● Ἐχουν ἢ δέν ἔχουν **δικαίωμα στή ζωή** ὅλοι οἱ ἀνθρώποι;

Ἀσφαλῶς ναι.

Τότε γιατί ὅλα ἀνεξαιρέτως τά κόμματα στήν Ἑλλάδα ἀνέχονται τόν πλεον ἀντιρατσιστικό νόμο, τόν νόμο, δηλαδή, τῶν **ἐκτρώσεων**;

● Εἶναι ἢ δέν εἶναι **ζωντανές** ὑπάρξεις τά κυοφορούμενα βρέφη;

Γιατί τό Κράτος ἐπιτρέπει ἐλεύθερα τή **σφαγή** τους (χίλια παιδιά σφάζονται καθημερινά!), καί μάλιστα ἐπιδοτεῖ τήν βρεφοκτόνο σφαγή;

● Γιατί, ἂν προσβάλης ἕναν ἀλλοδαπό, θά τιμωρῆσαι μέ τόν ἀντιρατσιστικό νόμο, καί ὅταν ὄχι ἀπλῶς θά προσβάλλης, ἀλλά θά **στραγγαλίξης** καί θά πολτοποιῆς ἕνα ἑλληνόπουλο, ἔστυ, ὁ ἐγκληματίας γυναικολόγος γιατρός, θά παραμένης ἀκαταδίωκτος, καί θά εἶσαι μάλιστα ἀμειβόμενος παιδοκτόνος;

Γιατί;... Γιατί;... Γιατί;...

Τό αἶμα τῶν ἀθῶνων παιδιῶν (Ἐβρ. β' 24. Ἰακ. ε' 4) κρᾶζει:

Γιατί;... Γιατί;... Γιατί;...

Ἡ αὐλαία ἐκλείσε

Κηνοθέτησε καί τήν... κηδεῖα του. Πρόκειται γιά τόν **Λευτέρη Βογιατζή**, ἡθοποιό καί σκηνοθέτη. Δέν πίστευε στή σκηνή τοῦ Οὐρανοῦ. Θεωροῦσε τή ζωή τουτῆ ὡς μηδενιστική, ὅτι, δηλαδή, ὀδηγεῖ στό **μηδέν** καί στό **τίποτα**. Καί γι' αὐτό, προτοῦ πεθάνη, σκηνοθέτησε τήν ἀθεϊστική του κηδεῖα, ὥστε νά πρωταγωνιστῆ καί μέσα ἀπό τό φέρετρο, γιά τέσσερις τουλάχιστον ὥρες!

● Ἐτσι ἔφτιαξε τό σκηνικό τῆς φυγῆς του ὁ θαυμαζόμενος ἡθοποιός: Εἶπε νά τοποθετήσουν τό φέρετρό του στό μέσο τοῦ ἰδιόκτητου θεάτρου του στήν Κυψέλη. Εἶπε νά βάλουν στά χέρια του ὄχι κάποια εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως ἢ κάποιο Σταυρό, ἀλλά τό πρόγραμμα μιᾶς παλαιότερης **παραστάσεώς** του.

● Ὁ σκηνοθέτης καί ἡθοποιός Λ. Βογιατζῆς πέθανε τή Μεγάλη Πέμπτη. Ἀρνητής τοῦ Χριστοῦ καί θεωρητικός πολέμιος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔφυγε χωρίς νά θελήσῃ νά μετανοήσῃ γιά τή μεγάλη του ἄρνησι.

■ Ἡ Μεγάλη Πέμπτη εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς **προδοσίας** τοῦ Ἰούδα, πού κατέληξε στή σκηνοθεσία τῆς κρεμάλας.

■ Ἡ Μεγάλη Πέμπτη εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς **ἀρνήσεως** τοῦ ἀποστόλου Πέτρου,

πού όμως κατέληξε στη σκηνοθεσία της μετανοίας και στην επιστροφή των δακρύων.

■ Η Μεγάλη Πέμπτη υπήρξε για τον ἄθεο ἠθοποιό και σκηνοθέτη ἢ τελεία ἀποστροφή πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Σωτήρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

● Σταυρώθηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός γιὰ τὴν **ἐλευθερία** ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Μόνο πού ἐλευθερία τελικά δέν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ νὰ κλείνης τὰ μάτια στό Φῶς καί νὰ ἐπιλέγης τὸ ἀτέλειωτο, ἐκεῖνο τὸ αἰώνιο, σκοτάδι. Κάτι τέτοιο πρέπει νὰ εἶναι «κατ' εὐφημισμὸν» ἐλευθερία.

Πολύ περισσότερο ἐλευθερία δέν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ νὰ αἰχμαλωτίζεσαι στό **«τώρα»** καί νὰ χάνης τὸ **«αἰ»**.

Κάποιος συν-ιδεολόγος, ὡς πρὸς τὴν ἀθεΐα, μέ τὸν Λευτ. Βογιατζή σημείωσε μέ ἀφορμὴ τὸ θάνατο τοῦ τελευταίου: *«Μόνο τὸ τώρα ὑπάρχει καί ἡ σκληρὴ δουλειά, μιὰ ἐλεύθερη πτώση στό κενό, ἀρκετά μέ τὴ δικαιολογία τῆς μετὰ θάνατο συγχώρησης καί τῆς δευτέρας εὐκαιρίας...»*.

● Μά γιατί τόση δουλειά γιὰ τὸ **«τίποτα»**; Γιατί τόση φασαρία γιὰ τὸ μη-δέν; Τόση «δημιουργία» γιὰ μιὰ πτώσι στό **κενό**;

Τί κρίμα, νὰ βλέπη ὁ ἄθεος τὴν **πτῶσι** καί νὰ μὴ βλέπη τὴν **ἀνάστασι**! Νὰ χάνεται ἡ ὀπτική του στό κενό καί νὰ μὴ ἀπενίζη τὸν Οὐρανό!

● Τὸ ὄλοσέλιδο ἀφιέρωμα στὸν θανόντα σκηνοθέτη τῆς «Καθημερινῆς» (12 Μαΐου 2013) ἔχει γενικό τίτλο: *«Ἀνάμεσα στό τίποτα καί στό πᾶν»*.

Καί σημειώνει ἓνας ὑμνητής του: *«Ἀπόλυτος, ἀσυμβίβαστος, ἀνατρεπτικός, ἀστείρευτος, ἀκαταπόνητος, ἀνικανοποίητος. Ποτέ τὸ στερητικό ἄλφα δέν σῆμαινε συγχρόνως τόσο πολλά καί τόσο θετικά»*.

Ἐνα ὅμως στερητικό ἄλφα τοῦ στέρησε τὴν αἰώνια χαρά. Τοῦ στέρησε τὸ **«Πᾶν»** καί τὸν ἄφησε στό **«τίποτα»**. Τὸ ἄλφα μπροστὰ στό... «θεός»!

Θέλησε νὰ εἶναι **Ἄ - θεός!**

Δικαίωμα του βέβαια. Μόνο πού γιὰ τὸν στρατευμένο Ἄ-θεο ἡ σκηνὴ τοῦ τέλους δέν εἶναι οὔτε τὸ «τίποτα». Εἶναι κάτι ἀπείρως φρικτό. Σκηνὴ στό ἀβυσσαλέο αἰώνιο σκοτάδι.

● Ἀποκλείεται ἄραγε, κάποια ἀνθρώπινη στιγμή τῆς ὀδυνητῆς ἀρρώστιας του, νὰ τοῦ... χάλασε τὰ σχέδια; Μακάρι! Ἀποκλείεται **νὰ ἀναστέναξε** μέ ὑπαρξιακὴ ἀγωνία καί νὰ ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ;

Μακάρι καί γι' αὐτόν καί γιὰ κάθε ἀδελφό Ἄ-θεο!